

В. КОРОЛЕНКО

ΤΑ ΠΕΔΙΑ ΤΥ ΙΠΟΓΙΥ

ΥΚΡΑΝΙΚΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΙΟΝΟΤΙΤΟΝ
ΜΑΡΙΥΠΟΛΙ
1935

В. КОРОЛЕНКО

ДЕТИ ПОДЗЕМЕЛЬЯ

ОТВ. РЕДАКТОР И. САРБЕЙ
ПЕРЕВОД А. ДИМИТРИУ
ТЕХ. РЕДАКТОР Н. ПЕТРОС

Стат. форм. 110×150 — печ. лист. 3 — 31,740 знака, в листе
Тираж 1000 — Міськвіт 110 — Зам 207 Маріупіль, держдрукарня.

1935 — УКРГОСНАЦМЕНИЗДАТ — 1935

□ 8
9902

Β. ΚΟΡΟΛΕΝΚΟ

ΤΑ ΠΕΔΙΑ ΤΥ ΠΟΓΙΥ

ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΤΟΝ ΕΘΝΙΚΟΝ ΜΟΝΟΤΙΤΟΝ
1935—МАРИУПОЛІ—1935

Επιτραπικε για εκτίποσι στις 15-I-1935
Αριθμός βιβλίου 56. — Τυράζς 1000.
Γορλίτ № 110 — Παραγγελίας № 207

ΠΕΦΘΙΝΟΣ ΣΙΝΤΑΧΤΙΣ: Γ. ΣΑΡΜΠΕΙ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΙ ΑΠΟ ΡΥΣΙΚΟ:
Α. ΔΙΜΙΤΡΙΥ.
ΔΙΟΡΘΟΤΙΣ: Ν. ΠΕΤΡΟΣ

Ι μιτέρα-μυ πέθανε, όταν ήμυνα πέντε χρονόν. Ο πα-
τέρας-μυ παραδόθηκε όλος στι λήπι-τυ κε σα να
κσέχασε ολότελα για τιν ήπαρσί-μυ. Κάπου-κάπου χάιδεθε τι
μικρή αδερφή-μυ Σόνια κι' όπως ήξερε φρόντιζε γι' αφτίνα,
γιατί ήχε τα χαρακτηριστικά τις μιτέρας-μυ. Κ' εγώ μεγάλο-
να, σαν αγριόδεντρο στον κάμπο· κανίς δε με τριγίριζε με
ιδιέτερι περιπίσι, μα ότε κε περιόριζε κανίς τι λεφτεριά-μυ.

Ι μικρή πόλι, όπου κατιχύσαμε, ονομαζότανε Κνιαζζιε-
θένο, πιο απλά, Κνιαζζ-γοροντόκ. Ανίκε σε μια κσεπεζμένη,
μα περίφανι πολονέζικι γενιά, κε θίμιζε καθεμιά απτις μικρές
πόλεις, πυ θρίσκυντε στις νοτιο-διτικές γυμπέρνιες.

Όταν πιγένετε προς τι μικρή πόλι απτ' ανατολικά,
χιτιπάι, πρότα απ' όλα στα μάτια-σας ι φιλακί—το καλύτερο
αρχιτεκτονικό στολίδι τις πόλεις. Ι ίδια ι μικρή πόλι ήνε απλο-
μένη χαμιλά πάνο απτις νισταγμένες, μυχλιαζμένες τεχνιτές
λίμνες, κε για να πάι κανίς σ' αφτίν ανανκάζετε να κατεβί-
σπτιν κατιφορική διμοσιά, πυ ήνε φραγμένη. Ένας παραχιμι-
ζμένος απόμαχος στρατιότης σιχόνι τερπέλικά τον περάτι, κε
ίστε πια στιν πόλι, αν κε, μπορί, δεν το παρατιρίτε αμέσος,
—ι νκρίζι φράχτες, ι εριμότοπι με κυμυλές από λογιό-λογιό
παλιοπράματα περνόν αγάλια-αγάλια διαδοχικά με τις τιφλύ-
τσικες καλιθίτσες, πυ χόθικαν στι γι. Παραπέρα ι φαρδιά
πλατία ήνε κατακομένη σε διάφορα μέρι απτις σκοτινές αθλό-
πυρτες τον «τακσιδιουτικόν σπιτιόν». Τα διμόσια χτίρια σε
κάνυν ν' αποθαρίνεσε με τυς άσπρος τίχους κε με τις ίσιες-

τους γραμές, που συ θιμίζονε στρατόνες. Το κσίλινο γιοφίρι, που ίνε πάνω απτο στενό ποταμάκι, τρίξι, τρεμολιάζοντας κάτω απτους τροχούς, κε κυνιέτε σαν παλιόγερος. Πέρα απτο γιοφίρι απλόνετε ο δρόμος με τα καταστήματα, τα μαγαζιά, τα μαγαζάκια, τα τραπέζια τον σαράφιδον, που κάθοντε στα πεζοδρόμια κάτω από ομπρέλες, κε με τα επιστεγάζματα τον κυλυρούδον. Βρόμα, λέρα, όμιλι από πεδιά, που σέρνοντε στι σκόνι του δρόμου. Μα νά ακόμα ένα λεφτό, κε θρίσκεστε πια όκσο απτιν πόλι. Σιγανά πσιθιρίζουν ι σιμίδες πάνω απτα μνίματα του νεκροταφίου, κι' ο αγέρας κιματίξι τα σπαρτά στα χοράφια κε θυίξι ένα λιπιτερό ατέλιοτο τραγούδι στα τέλια του τιλεγράφου.

Το ποταμάκι, απ' όπου περνόσε το γιοφίρι, που ίπαμε πιο πάνω, έτρεχε απτι μια τεχνιτί λίμνι κε χινότανε στιν άλι. Έτσι, απτι βόρια κε τι νότια μεριά ι μικρή πόλι ίτανε τριγυριζμένη από πεδιάδες κε θαλτότοπους, ι λίμνες από χρόνο σε χρόνο ριχένανε, σκεπαζόντανε από πρασινάδα, κι' ι απσιλές πικνές καλαμιές κιματίζανε, σα θάλασα, στους τεράστιους θάλτους. Στι μέσι μιας λίμνις θρισκότανε ένα νισί: πάνω στο νισί ίτανε ένας παλιός μισονκρεμιζμένος πύργος.

Θιμούμε, με τι φόβο κιτάζα αφτό το μεγαλόπρεπο, παλιό χτίριο. Γι' αφτό ίχανε κιματίσι παράδοσες κε διγίματα, το ένα πιο φοβερό απτο άλο. Έλεγαν, ότι το νισί φτιάστηκε τεχνιτά με τα χέρια του τούρκου εχμαλότου. «Πάνο στ' ανθρώπινα κόκαλα στιρίζετε ο παλιός πύργαρος», έλεγαν ι παλιό κάτικι, κι' ι φοβιζμένη πεδικί-μου φαντασία ζωγράφισε χιλιάδες σκελετός τούρκου κάτω απτι γι να βαστώνε με τα κοκαλιάρικα χέρια-τους το νισί με τ' απσιλά-του καθάκια, που ίχαν σκίμα πираμίδας, κε με τον παλιό πύργο. Γι' αφτό, θέθεα, ο πύργος φενότανε ακόμα πιο φοβερός κε μάλιστα στις ιλιόφοτες μέρες, οπόταν τίχενε, πέρνοντας κυράγιο απτο φος κε τις δυνατές φωνές του πυλίου, να πάμε πιο σιμά-του, σιγνά έκανε να μας

πιάνει μια πανική φρίκη: τόσο άγρια μας χίταζαν τα μάθρα θαυλόματα τον παραθίρον, που ίχανε θγάλι προπολύ. Μέσα στις έριμες εάλεις περπατούσε ένα μιστριόδικο θρύιζμα, ι πε- τρίτρες κι' ο συθάς, κσεκολνόντας έπεφταν κάτω, κσιπνόντας το θροντερό αντίλαλο, κ' εμείς τρέχαμε δίχως να κιτάζουμε πίσω, κε κατόπι-μας βαστύσε ακόμα πολύ κερó ο χτίπος κε το ποδοβολιτό κε το χαχανιτό.

Ίτανε κερós, οπóταν ο παλιός πέργος χρισίμεθε για δορεάν καταφύγιο σε κάθε φτοχó. Όλι, όσι δεν έθριεσκαν τόπο στην πόλι ίτε έχασαν τι δυνατότητα, για τι μια ίτε τιν άλι ετία, να πλιρόνουν ας ίνε κε τις τιποτένιες δεκάρες για τι στέγι κε τι γονιά, που τυς χριαζόντανε για τι νίχτα κε τιν κακοκεριά, — όλι αφτί τραθύσαν προς το νισί κ' εκί, ανάμεσα στα ερίπια, που απιλύσαν να νκρεμίσουν, ακυμπύσαν τα κεφα- λάκια-τυς, πλιρόνοντας για τι φιλοκξενία μόνο με το ριπσο- κιντίνεμα να παραχοθύν κάτω απτις στίβες τον παλιοσκυπι- διόν. «Κάθετε στον πέργο» — αφτί τι φράσι τι μεταχιριζό- μασταν, σινίθος, για να εκφράσουμε τον ακρινó βαθμό τις φτόχιας. Ο παλιός πέργος καλοδεχóτανε κε στέγαζε κε το γραφιά, που φτόχινε προσορινά, κε τις ορφανεμένες γριύλες, κε τυς αλίτες, που δεν ίχανε γενιά. Όλι αφτί ι φτοχί κσε- σκιζαν τα σοθικά του γέρικου πέργου, επάνοντας τα ταθάνια κε τα πατόματα, ανάθανε εόμπες, κάτι μαγίρεθαν κε με κάτι τρέφονταν.

Μα άκσαφνα ανάμεσα στην παρέα, που φόλεπσε κάτω απτι στέγι τον γέρικον εριπίον, άρχισαν τα μαλόματα κ' έγινε μια πολί φρικóδικο ανατροπί. Ο γέρο Γιάνους, που ίταν ένας απτυς μικροπαλίλυσ του τελεφτέυ ιδιοχτίτι του πέργου, του κσεκυτιάρι κόμι, κατόρθωσε να πάρει κάτι σαν τιν ονομασία του διεφθιντί κε εάρωσε μεμιάς ολάκερο πλίθος από άστεγους ζιτιά- νους, που ίθρανε καταφύγιο στα κατόγια κε τα σερθανιά του μισονκρεμιζμένου πέργου. Κάμποσες μέρες με τι σιρά στο νισί

Ίτανε τέτιος θόριβος, ακόνταν τέτια κσεφονιά, πυ καποτε
εο φενότανε, ότι ι τούκι κσέφιγαν απτα μπουντρούμια για να
εχδιχιθύν τος πάνους-καταπιεστές. Ο Γιάνους άφισε στον
πίργο μόνο τος «καλός χριστιανός», διλ. τος καθολικός, κε
εινάμα, κίριος, τος πρύν ιπιρέτες ίτε τος απογόνους τον ιπιρε-
τόν τις γενιάς τυ κόμι.

Το πιο ακσιοςιμίτο πρόσωπο απτο πλίθος τον φτοχόν,
πυ δεν μπόρεσαν να τα τεριάσουν στον παλιό πύργο, κε πυ
τόρα τος κυμάντερνε, σαν πιστό-τυ στρατό, Ίτανε ο πάνος
Τιμπύρτσι Δραμπ, πυ εντιπόθηκε ζοιρά ι μορφί-τυ μέσα στιν
πεδικί-μυ φαντασία. Το εκσωτερικό-τυ δεν ίχε τίποτα το
αριστοκρατικό: τ' α άστιμά-τυ Ίτανε απσιλό, σαν καμπυριάρικο,
το πρόσωπό-τυ ίχε μεγάλα, χοντρο-εκφραστικά χαραχτιστικά,
Τα κοντά, λίγο κσανθοκοκινοπά μαλιά-τυ κσεπετιόνταν κσέχο-
ρα. Το χαμιλό μέτοπο, το κάτω σαγόνι, πυ έβγενε λίγο
μπρος, ι μεγάλη κίνισι τον μιονιόν τυ προσόπου-τυ έδιναν ε'
όλι τι φισιγνωμία κάτι το πιθικικό. Μα τα μάτια-τυ, πυ
στράφτανε κάτω απτα κατεβαζμένα φρίδια, κίταζαν κάπος
πιζματόδικα κε κατσυριάρικα, μέσα-τους έφενκε, μαζί με τιν
πονιριά, μια μεγάλη οξειδέρκια, ενεργητικότητα κ' ένα εκσερε-
τικό μυαλό. Τον κερό, πυ το πρόσωπό-τυ έκανε κομικές γρι-
μάτσες, τα μάτια-τυ διατιρόσαν παντοτινά τιν ίδια έκφρασι,
κ' εγό, πυ ίμυνα πεδί, τρόμαζα ανίποτα, όταν κίταζα τα
γελία καμόμοτα αρτύ τυ παράκσενυ ανθρώπου.

Το μιστίριο, πυ τριγίριζε τιν καταγογί τυ πάνυ Τιμπύρ-
τσι, έκανε να περάσι για μάγος ακόμα κε στα περίχωρα τις
μικρίς-μας πόλεις. Όπος φένετε, ο ίδιος γελόζε μ' όλι τιν
καρδιά-τυ για τι θλακία τον ανθρώπου, μα όταν τον προσκα-
λόσαν, να κάνι μάγια, δεν αρνιότανε κε, αντί να κσερχίζι,
έλεγε αποσπάσματα απτα έργα τυ Τίτυ Λίδιου*).

Ο πάνος Τιμπύρτσι ίχε κε πεδιά, δικά-τυ ίτε κσένα —

*) Τίτος Λίδιος — αρχέος ρομέος ειγραφέας.

κανείς δεν μπορούσε να το κσιγίσι. Μα τ'άφερε από κάπου, κε κατικύσανε μαζί-του πάνω στο θυνό σιμά στο παρεκκλήσι, στο υπόγειο. Τ' αγόρι ήτανε εφτά χρονόν, το κορίτσι—τριόν. Τ' αγόρι, πν ίχε το όνομα Βάλεκ, ήτανε απσιλό, λιγνό, με μύ-

θρα μαλιά, συλάτσερνε κάποτε στην πόλι δίχος καριά δουλιά, βάζοντας τα χέρια στις τζέπες-του κε ρίχνοντας στις πάντες τις ματιές-του, πν ανισιγύσαν τις κυλυρύδες. Το κορίτσι το ίδανε μια ίτε διο φορές στα χέρια τυ πάνω Τιμπύρτσι, κε κατόπι χάθηκε, κε πν θρισκότανε—κανείς δεν το ίκσερε.

Το θυνό σιμά στο παρεκκλήσι, πν ήτανε κατασκαμένο απτα μνίματα, ίχε κακί φίμι. Στο παλιό νεκροταφίο, όταν έρχονταν ι φτινοπορινές νίχτες, άναθαν μαθίες φοιές, κε στο παρεκκλήσι ι κυκυθάγιες φώναζαν τόσο διαπεραστικά κε δυνατά,

που απτι φονί το καταραμένο πουλιό έφινκε ακόμα κ' ι καρδιά το άφοβου σιδερά.

Απτον κερó που πέθανε ι μιτέρα-μου, κε το κατсуφιάρικο πρόσωπο το πατέρα έγινε ακόμα πιο κατсуφιαζμένο, μ' έβλεπαν πολί σπάνια στο σπίτι. Τις καλοκαιρινές θραδιές γλιστρώσα αργά τι νίχτα στον κίπο, σα νεαρό λικάκι, αποφέβγοντας τις σινάντισες με τον πατέρα-μου, άνιγα με κάτι ιδιέτερα πράματα το παράθιρό-μου, που ήτανε μισοσφαλιγμένο απτιν πικνή πρασινάδα τις πασκαλιάς, κ' έπεφτα ίσιχα στο κρεβάτι. Αν δεν κιμότανε ακόμα ι μικρί-μου αδερφί στιν κόνια-τις μέσα στι γιτονικί κάμαρα, πίγενα σιμά-τις, κε χαιδέχαμε ίσιχα ο ένας τον άλλο κε πέζαμε, προσπαθόντας να μιν ταρακώμε τον ίπνο τις γρινιάρας γριάς νταντάς. Κε το προί, μόλις κσιμέρονε, οπόταν στο σπίτι όλι ακόμα κιμόντανε, άνιγα πια αχνάρι από θροσιά στα πικνά απσιλά χορτάρια το κίπο, πιδύσα πάνο απτο φράχτι κε πίγενα προς τιν τεχνιτι λίμνι, όπου με περίμεναν με τις πετονιές τέτια τσαχπίνια-σίντροφι σαν κ' εμένα, ίτε προς το μίλο, όπου ο νισταγμένος μιλονάς μόλις κσέςπροχνε τα νεροφράγματα κε το νερό, σιγοτρεμυλιάζοντας στιν καθρεφτόδικι απανοσιά, έπεφτε στους «νεροχίτες» κι' άρχιζε με κυράγιο τι δουλιά τις μέρας.

Τότες πίγενα παραπέρα. Μυ άρεζε ν' αντικρίζο το κσίπνιμα τις φύσις: χερόμυνα, όταν κατόρθονα να φοβέρισο κανένα παρακιμιζμένο κοριδαλό ίτε να διόχσο απτ' αβλάκι κανένα φοβιτσιάρι λαγό. Ι σταλαγματιές τις θροσιάς έπεφταν απτις κερκιδες, απτα κεφαλάκια τον λιθαδίσιον λυλυδιόν, όταν περνύσα απτους κάμπους, πιγένοντας προς το μικρό δάσο, που θρισκότανε όκσο απτιν πόλι. Τα δέντρα με αντικρίζανε μ' ένα ψιθιρο τεμπέλικις νίστας.

Πρόφτενα να τελιόσο το μακρινό γίρο, μα μολετότο ολοένα κε σιναντώσα στιν πόλι παρακιμιζμένα πρόσωπα, που άνιγαν τα κανάτια τον σπιτιόν. Μα νά ο ήλιος σικόθηκε πια

πάνο απτο θυνό, πέρα απτις τεχνιτές λίμνες ακύετε το φονακλάδικο κυδόνι, πυ φονάζι τα γιμνασιόπεδα, κ' ι πίνα με ανανκάζι να πάγο στο σπίτι, για το προινό τζάι.

Γενικά με λέγανε αλίτι, κακό, παλιόπεδο, κε τόσο σιχνά το επαναλαβένανε, πυ, επιτέλους κ' εγώ ο ίδιος κατάντισε να το πιστέψω, ότι ίνε αλίθια. Ο πατέρας-μου επίσης το πίστεψε κ' έκανε πότε-κότε απόπιρες να καταπιάστί με τιν ανατροφί-μου, μα ι απόπιρες τέλιοναν με αποτιχία. Βλέποντας το γέριχο κε κατρυφιαζμένο πρόσωπο τυ πατέρα-μου, πυ ίχε τι σκληρί σφραγίδα τις αγιάτρεφτις λίπις, έχανα το θάρος-μου κε περιμαζονόμωνα. Στεκόμωνα μπροστά-τυ ανεδοκατεδάζοντας τα πόδια-μου, τραδοκοπόντας το παντελονάκι-μου κε κιτάζοντας ολόγισρα. Πότε πότε, θαρίς κε κάτι σικονότανε μέσα στα στίθια-μου: θέλα να μ' ανακαλιάσι ο πατέρας-μου, να με θάλι στα γόνατά-τυ κε να με χαιδέψει. Τότε θα σφινκόμωνα στο στίθος-τυ, κε, μπορί, θα κλέαμε μαζί—το πεδί κι' ο σοβαρός άντρας—για τιν κινί-μας ορφάνια. Μα με κίταζε με τα ομιχλιαζμένα μάτια-τυ, πυ θαρίς ίτανε καρφομένα πάνο απτο κεφάλι-μου, κ' εγώ σύφρονα ολάκερας κάτω απ' αφτί τιν ακατανόιτι για μένα ματιά.

— Θιμάσε τι μανόλα-συ;..—με ροτύσε ο πατέρας.

Αν τι θιμόμωνα; Ο, νε! Τι θιμόμωνα! Θιμόμωνα, πως τίχενε, κσιπνόντας τι νίχτα, να γιρέσο στο σκοτάδι τα τριφερά-τις χέρια κε να σφίνκωμε δυνατά πάνο-τυς, σκεπάζοντάς-τα με φιλιά. Τι θιμόμωνα, πως καθότανε άροστι μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο κε κίταζε μελανχολικά τι θαυμάσια ανικσιάτικι ζογραφιά, αποχερετόντας-τιν στο στερνό χρόνο τις ζοίς-τις. Ο, νε! Τι θιμόμωνα.—'Όταν ίτανε ολάκερι σκεπαζμένι από λυλύδια, ίτανε κσαπλορένι νέα κι' ορέα με τι σφραγίδα τυ θανάτυ στο γλομό πρόσωπό-τις, εγώ, σαν αγρίμι, τρίποσα στι γονιά κε τιν κίταζα με αναμένα μάτια, πυ για πρότι φορά ανίχτικε μπροστά-τυς όλη ι φρίκι τυ μιστιριόδικυ ενίγ-

ματος τις ζοίς κε το θανάτο. Κ' έπιτα, όταν τιν πείγανε μέσα σ' ένα πλήθος άγνωστον ανθρώπον, μίπος τ' αναφιλιτά-μυ δεν αντιχόσανε με πνιγμένο τόνο μέσα στο σκινόφοτο τις πρό- τις νίχτας τις ορφάνιας-μυ;

Μα στο ρότιμα το πατέρα-μυ σόπενε, κε σύφρονα ολά- κερως κε πολεμύσα ν' αποσπάσο πιο γλίγορα τα χεράκια-μυ μέσα απτα χέρια-το.

Το γέμισαν τ' αφτιά απ' όλες τις μεριές, ότι ίμε κακό, χαλαζμένο πεδί, κι' ολοένα μ' απόφεθε κε θασανιζότανε απτι σινέστισι, ότι πρέπι να μ' αγαπά, κε δεν μπορί. Κ' εγό αφτό το εστανόμυνα. Πότε-πότε, κριμένος μέσα στα χαμόδεντρα, τον παρακολουθόσα. Έβλεπα, πως βιμάτιζε στις δεντροστιχίες, ολοένα κάνοντας πιο γλίγορι τιν περπατισιά-το, κε στέναζε υπόκοφα απτο ανιπόφορο πσιχικό θάσανο. Τότες ι καρδιά-μυ έσφινκε απτον πόνο κε τι συμπάθια. Μια φορά, όταν σφίνκυν- τας με τα χέρια το κεφάλι-το κάθισε στιν πάνχα κι' άρχισε τ' αναφιλιτά, δε θάστακσα κ' έτρεκσα απτα χαμόδεντρα στο δρομάκι, ιπακύνοντας στι φλογερί επιθυρία να ριχτό στο λεμό το πατέρα-μυ. Μα, αφύ άκυσε τα βίματά-μυ, είκοσε το κε- φάλι-το, με κίτακσε αφστιρά κε μυ έκοψε τι φόρα με το πσιχρό ρότιμα:

— Τί θέλεις;

Δεν ίθελα τίποτα. Γίρισα γλίγορα, γιατί ντράπικα για τιν ορμί-μυ, φοδόμυνα να μιν τι διαθάσι ο πατέρας στο τα- ραγμένο πρόσοπό-μυ. Αφύ έτρεκσα στα πικνά δέντρα το κίπυ, έπεσα μπρόμιτα στο χορτάρι κ' έκλαψα πικρά απτι λίπι κε τον πόνο-μυ.

Οχτό χρονόν πεδί δοκίμασα πια όλι τι φρίκι τις μονα- χιάς. Ι αδερφί-μυ ι Σόνια ίτανε τεσάρων χρονόν. Τιν αγα- πύσα φλογερά, κε με πλήρονε με τιν ίδια αγάπι, μα ι γενική ιδέα, πυ ενκαθιδορίθηκε για μένα, σαν πεδί το σκινιού κε το παλυκιού, πρόφτασε να στίσι ανάμεσά-μας έναν απσιλό φραγμό.

Κάθε φορά, όταν άρχιζα να πέσο μαζί-τις κατά το σινίθιό-
μου, θοριβόδικα κι' απότομα, ι γριά νταντά, που ήταν εόνια
νισταγμένοι κε μαδύσε εόνια με κλιστά μάτια πύπουλα τις κό-
τας για τα προσκέφαλα, αμέσος κσιπνύσε, άρπαζε γλίγορα τι
Σόνια-μας κε τιν έφερνε στην κάμαρά-τις, ρίχνοντας πάνο-μυ
θιμομένες ματιές: ε' αφτές τις περιπτώσεις μου θίμιζε πάντα
τιν κλόσα με τα σικομένα φτερά, εγώ ο ίδιος σίνκρινα τον
εαυτό-μυ με τ' αρπαχτικό γεράκι, κε τι Σόνια με το μικρό
κοτοπούλι. Πικρενόμωνα πολύ κε λιπόμωνα. Δεν ίνε γι' αφτό
πυράκxενο, ότι γλίγορα έπαψα κάθε απόπιρα ν' απασχολό-
τι Σόνια με τα θοριβόδικα πεχνίδια-μυ, κ' έστερα από κάμπο-
σο κερό πνιγόμωνα, στενοχοριόμωνα στο σπίτι κε στον κίπο-
μας, όπου δεν έδριξα από κανένα ένα γλικό λόγο κε χάδι.
'Αρχιξα ν' αλιτεβό, σινίθισα στις κατσάδες κε τις ιπέφερα με
τόσι απάθια, όσο κε τιν ορμιτική βροχή, που κxέςπανε κxαφνικά
ίτε τιν κάψα του ήλιου.

'Αμα γνώριξα όλες τις γονιές τις πόλεις ος τα τελε-
φτέα θρόμικα παρασόχακα, τότε άρχιξα να βάζο στο μάτι το
παρεκλίσι, που φενότανε μακριά πάνο στο θυνό. Στις αρχές,
σα φοβιζμένο αγρίμι, το σίμονα από διάφορες μεριές, όλο δεν
αποφάσιζα ν' ανεβό πάνο στο θυνό, που ίχε κακί φίμι. Μα,
όσο κε γνωρίζόμωνα με ταν τόπο, μπροστά-μυ πρόβαλαν μό-
νο μνίματα κε νκρεμιζόμενι σταβρί. Εκί δε φένονταν ίχνι κα-
τιχίας ίτε ανθρώπινις παρυσίας, — όλα ίτανε κάπος ήμερα, ίσι-
χα, παραπεταμένα, έριμα. Μόνο το ίδιο το παρεκλίσι κίταζε,
συφρόνοντας τα φρίδια-του, με τα έριμα παράθιρα, σα να ίχε
στο νό-του κάποια μελανχολική σκέψη. 'Ηθελα να το εκξετάσο,
να κιτάξο μέσα-του για να πιστό τελιοτικά, ότι εκί δεν ιπάρ-
χι τίποτα άλλο, εκσόν από σκόνι. Μα επιδί θη ίτανε φοβερό κι'
άβολο να καταπιαστώ μόνος-μυ σε μια τέτια επιχίρισι, γι' αφ-
τό στρατολόγησα στους δρόμους τις πόλεις ένα μικρό απόσπαζμα

από διο τσαχπινόπεδα, δίνοντας ιπόςκεσι να τ' ανταμίψω με
φραντζόλες κε μίλα απτον κίπο-μας.

* * *

Κσεκινίσαμε αμέσος ίστερα απτο μεσιμέρι κε, άμα σιμό-
σαμε στο θυνό, αρχίσαμε ν' ανεβένυμε απτους αργιλόδικους
νκρεμότοπους, πυ ίτανε κατασκαμένοι απτα φτιάρια κε τως ανι-
κσιάτικους χίμαρους. Ι νκρεμότοπι γίμνοναν τις θυνοπλαγιές, κε
κάπου-κάπου φένονταν άσπρα λιομένα κόκαλα, πυ κσετρίποσαν
μέσα απτο χόμα.

Τέλος, θοιθόντας ο ένας τον άλο, θγίκαμε θιαστικά πά-
νο στο θυνό απτον τελεφτέο νκρεμό. Ο ήλιος άρχιζε να θα-
σιλέθι. Ι λοκσές αχτίδες χρίσοναν απαλά τα πράσινα χορτά-
ρια τυ παλιού νεκροταφίου, έπεζαν πάνο στους παλιούς στραθα-
μένους σταθρούς, αχτινοβολώντας πάνο στα παράθιρα τυ παρε-
κλισιού, πυ απομίνανε. Ίτανε σιγαλιά: ένιοθες τι γαλίνι κε τι
θαθιά ισιχία τυ παραμελιμένου νεκροταφίου.

Ίμασταν μόνι-μας. Μόνο τα σπυργίτια κλοθογίριζαν έ-
φθιμα κε τα χελιδόνια έμπεναν κ' έβγεναν, πετόντας στα
παράθιρα τυ παλιού παρεκλισιού, πυ στεκότανε, κάπος μελανχο-
λικά χαμιλομένο, ανάμεσα στα μνίματα, τα σκεπαζμένα από
χορτάρι, στους σεμνούς σταθρούς κε τως μ'σονκρεμιζμένως τάφους,
πυ ίτανε στρομένοι με πικνή πρασινάδα, όπου φάνταζαν τα
παρδαλά κεφαλάκια του θατράχιον, τυ τριφιλιού κε τις διο-
λέτας.

— Δεν ίνε κανίς, — ίπε ένας απτους σινοδιπόρους-μου.

— Ο ήλιος θασιλέθι, — παρατίρισε ο άλος, κιτάζοντας
τον ήλιο, πυ δε θασιλέθε ακόμα, μα θρισκότανε πάνο απτο
θυνό.

Ἡ πόρτα τοῦ παρεκκλησιῦ ἴτανε γερά καρφομένῃ. Τὰ παράθιρα ἴτανε ἀψιλά πάνο ἀπτι γι.. Οὕτως, με τὴ βοήθεια τοῦ σιντρόφον-μου, ἐλπίζα νὰ σκαρφολόσω πάνο εἰς αὐτὰ κα νὰ κινάω το ἐσωτερικὸ τοῦ παρεκκλησιῦ.

— Δε χρειάζεται!—φώναξε ὁ ἑνας-τους, ποῦ ἔχασε ἀκασφ-
να ὅλῃ τὴν παλικαριά, κα μ' ἄρπαξε ἀπτο χέρι.

— Νκρεμίσω ἀπ' ἐδὸ, γινέκα!—φώναξε ὁ μεγαλύτερος ἀπτο στρατό-μας, χαμιλόνοντας με προθυμία γιὰ μένα τὴ ράχι-το.

Ἀνέβηκα ἀφοῦ πάνο-τις ἴστερα στάθηκε ὀρθίος, κα εἰ-
κόθικα πάνο στὶς πλάτες-το. Ἐτσι δίχως κόπο το χέρι-μου ἔφτασε στο περβάζι κα, ἀφύ πίστικα, ὅτι ἴνε γερό, ανέβηκα στο παράθιρο κα κάθισα πάνο-το.

— Τί ἴνε λιπὸν ἐκί;—με ροτύσαν ἀπο κάτω με το πιο
ζοιρό ἐνδιαφέρο.

Ἐγὼ εἶπενα. Σκίφτοντας ἀπὺς παραστάτες, κίτακα μέσα στο παρεκκλήσι: ἀπ' ἐκί μου ἐρχότανε ἡ μυρουδιά τῆς πανιγυρικῆς ἐοχίας τοῦ παραμελιμένου ναύ. Το ἐσωτερικὸ ἀπὸ το ἀψιλό, στενὸ χτίριον δὲν ἔχε κανένα στολίδι. Ἡ ἀχτίδες το θραδινὸ ἴλιον χινόντανε λήφτερα μέσα εἰς ἀνιχτὰ παράθιρα κα ζωγράφιζαν με χτιπιτό χρυσάφι τοὺς παλιὺς κεκοσμημένους τίχους. Ἰδοὺ τὴ μέσα μεριά τῆς κλιστῆς πόρτας, τὰ δουλιαγμένα στασίδια τοῦ χορόν, τῆς παλιῆς λισμένεσ κολόνες, πο θάρῃς, ὅτι κυνίθικαν κάτω ἀπτο ἀβάσταχτο βάρος. Ἡ γονιές ἴτανε κρεμασμένες ἀπὸ ἀραχνιές, κα ἐκί ἴτανε σκοτινά, ὅπως ἴνε εἰ-
νίθος στὶς γονιές τοῦ παλιόν χτιρίου. Ἀπτο παράθιρο ὡς το πᾶτομα φενότανε, ὅτι ἴνε πολὺ πιο μακριά, παρὰ ὡς το χορ-
τάρι ἀπ' ἐξω. Θάρῃς, ὅτι ἐβλεπα λάκκο κα εἰς τὴν ἀρχὴ δὲν μπορούσα καθόλου νὰ καλοκινάω, τὴ παράκκενα πράματα ἴνε πεταμένα στο πᾶτομα.

Σ' αὐτὸ το διάστημα, ἡ σιντρόφι-μου ἐκρέθικαν νὰ στε-
κυντε κάτω, περιμένοντας ἀπο μένα ἰδίσις. Τότε ὁ ἑνας ἀπ'

αφού έκανε τιν ίδια προτζεντόρα, πυ έκανα εγώ προ-
τιτερα, κρεμάστηκε δίπλα-μου κε κρατιότανε απτο περδάκι τυ
παράθυρου.

— Αγία τράπεζα,— ίπε, αφού καλονίτακε το παράκσε-
νο πράμα, πυ θρискότανε στο πάτομα.

— Κε πολιέλεος*).

— Τραπεζάκι για το θανκέλιο.

Μα νά εκί, τί ίνε;— έδixε με περιέργια ένα εκύρο
πράμα, πυ φενότανε δίπλα στην αγία τράπεζα.

— 'Ινε παπαδίστικο καπέλο.

— 'Οχι, ίνε μπουγέλο.

— Μα τί γιρέβι εδό το μπουγέλο;

— Μπορί να ίχε κάποτες κάρβουνα για το θιμιατό.

— 'Οχι, πραγματικά ίνε καπέλο, άλoστε, μπορούμε να
κιτάκxουμε. 'Ελα να δέxουμε τι ζόνι στο περδάκι, κε να κατεβίς.

— Νε, τι μου λες! 'Ετσι κε κατέβικα. Κατέβα εσί ο
ίδιος, αν θέλεις.

— Κε τι έχι να κάνι! Θαρίς, δε θα κατεβό;

— Κατέβα λιπόν!

Πραγματικά, με τιν πρότι παρακίνισι, έδεξα γερά διο
λυριά, τα εκάλοσα στο περδάκι κε αφού έδοσα τι μιαν άκρι
στο είντροφό-μου, εγώ ο ίδιος κρεμάστικα.

'Αμα ακύμπισε το πόδι-μου στο πάτομα, ανατρίχιασα, μα,
θλέποντας τι μυρίτσα τυ φίλυ-μου, πυ έσκιπσε με συμπάθια
προς εμένα, κxαναπίρα θάρoς, κε πάτισα άφοβα στο πάτομα.
Ο χτίπος τυ ταχυιού θύισε κάτω απτο πάτομα, αντίχισε
μέσα στην εριμιά τυ παρεκλισιού, στις εκοτινές γονιές. Κάμπο-
σα επυργίτια φτερύγισαν απτις φολιές-τους, πυ ίτανε στα
στασιδία τον χορόν, πέτακxαν κε θγίκαν απτι μεγάλη εκιζμά-
δα στι ετέγι.

Απτον τίχο με κίτακε ένα αφστιρό πρόςοπο με ανχα-

*) Αγία τράπεζα κε πολιέλεος—εκκλησιαστικά πράματα.

θένιο στεφάνι. Ήτανε ένας γιγαντένιος σταδρομένος, πῦ κατέ-
βενε ἀπὸ πᾶνο ἀπὸ ταβάνι.

Μ' ἐπίασε ὁ φόβος. Τὰ μάτια τῷ φίλυ-μῷ στράφτανε
ἀπὸ περιέργια, πῦ τῷ ἔκοθε τὴν ἀνάσα κι' ἀπὸ συμπάθεια.

— Θάρτις σιμά;—ρῶτισε σιγανά.

— Θάρτο,—ἀπάντισα ἐπίσης σιγανά, μαζέδοντας τὸ
κυράγιο-μῷ.

Μα εἰνὶ τι στιγμὴ ἐγίνε κάτι τόσο ανεπάντεχο κε τρο-
μερό, πῦ τὸ ἔμα ἀμέσως πάγοσε στὶς φλέδες-μῷ.

Στὴν ἀρχὴ ἀκύστικε ἓνας χτίπος κι' ὁ θόριθος τῷ συθά,
πῦ ἔπεσε πᾶνο στὰ στασιῖδια. Ἀπᾶνο κάτι ἀρχισε νὰ σαλέβι,
θρόντισε τὸν ἀέρα μ' ἓνα σίνεφο σκόνι, κε μιὰ μεγάλι νκρί-
ζα μάζα, κυνόντας τὰ φτερά, ἀνέδωκε πρὸς τὴ σκιζμάδα τὶς
στέγες. Τὸ παρεκλίσι γιὰ μιὰ στιγμὴ σα νὰ σκοτίνιασε. Μιὰ
τεράστια γέρικι κυκυθάγια ἀνισίχισε ἀπὸ θόριθό-μας, πέτακσε
ἀπὸ σκοτινὴ γονιά, φάνικε γιὰ λίγο στὸ φον τῷ γαλάζιῳ οὐρα-
νῷ στὸ ἀνιγμα κε πετάχτικε ὄξω.

Ἐνιοςα ἓνα πλιμῖριζμα σπάζμοδικὸ φόβου.

— Ἀνέθασέ-με—φόνηκσα στὸ σίντροφό-μῷ, ἀρπάζοντας
τὸ λυρί.

— Μι φοβάσε, μι φοβάσε!—με καθισίχαζε κ' ἐτιμαζό-
τανε νὰ μ' ἀνεθάσι στὸ φος τὶς μέρας κε τῷ ἡλίῳ.

Μα ἀκσαφνὰ ἰδα, ὅτι τὸ πρόσωπό-τῷ παραμορφόθηκε
ἀπὸ φρίκι. Κσεφόνισε κε χάθηκε στὴ στιγμὴ, πιδόντας ἀπὸ
παράθυρο. Γίρισα πίσω-μῷ ἀπὸ ἐνστιχτο κε ἰδα ἓνα παράκσενο
φαινόμενο, πῦ μ' ἔκανε, ἄλοστε, νὰ σαστίσω περισσότερο ἀπὸ
θαυμασμό, παρά ἀπὸ φρίκι.

Τὸ σκύρο πράμα, πῦ σιζιτύσαμε,—καπέλο ἴνε ἴτε μπου-
γέλο,—πῦ ἀποδίχτικε ἐπιτέλως, ὅτι ἴνε τσουχάλι, φάνικε γιὰ
λίγο στὸν ἀέρα κε κρίφτικε μπροστά στὰ μάτια-μῷ κάτο
ἀπὸ τὴν ἀγία τράπεζα. Πρόφτασα μόνον νὰ δο τὸ ἀόριστο σκίμα

...το μικρό, θαρίς πεδικό χεριό, που το τραβούσε ε' αφτό το καταφιγιο.

Ήνε δίσκολο να μεταδόσο τι εστανόμωνα είχαν το λεφτό. Το έστιμα, που ένιωθα, δεν κάνι μάλιστα να το ονομάσο φόβο. Από κάπου, θαρίς απτον άλλο κόζμο, κάμποσα δεφτερόλεφτα ερχότανε στ' αφτιά-μου με γοργό χτίπιμα τ' ανίσιχο ποδοβολιτό, που έκαναν τα διο ξεθγάρια πεδικά πόδια. Μα σε λίγο σταμάτισε κι' αφτό. Ίμωνα μόνος, θαρίς μέσα σε σκοτινό τάφο κε ίχα μπροστά-μου κάτι παράκξενα, ανεκσίγιστα φε-νόμενα.

Ο χρόνος*) για μένα δεν υπήρχε, γι' αφτά δεν μπορούσα να πο, αν άκουσα γλίγορα κάτω απτιν αγία τράπεζα το συνκρατιμένο ψίσθιρο:

— Μα γιατί δεν πιγέني πίσο;

— Βλέπεις, φοβίθικε.

Ι πρότι φονί μου φάνικε ολότελα πεδιακίστικι, ι δέφτερι μπορούσε ν' ανίχι σε πεδί τις ιλικίας-μου. Μου φάνικε κιόλας, ότι στι χαραμάδα τις παλιάς αγίας τράπεζας άστραψε ένα ξεθγάρι μάβρα μάτια.

— Κε τόρα τί θα κάνι;—ακούστικε πάλι ο ψίσθιρος.

— Μα νά, περίμενε,—απάντισε ι φονί του μεγαλύτερου.

Κάτω απτιν αγία τράπεζα κάτι θορίβισε πολύ, κυνίθικε κιόλας, κε τιν ίδια στιγμή κσετρίποσε από κάτω-τις μια φιγούρα.

Ήτανε ένα αγόρι ενιά χρονόν, πιο απσιλό από μένα, λιγνύτερικο κε λεπτό, σαν καλαμιά. Φορούσε ένα λερομένο πουκαμισάκι, ίχε τα χέρια-του μέσα στις τζέπες του στενό κε κοντό παντελονιού-του. Τα καστανά ζυγυρά μαλιά-του ήτανε ανακατομένα πάνω απτα μάβρα σκεφτικά μάτια-του.

Αν κε ο άγνωστος, που παρυσιάστηκε στι σκινί με τέτιο ανεπάντεχο κε παράκξενο τρόπο, με σίμονε με

*) Χρόνος—καρός.

ζίνο το κσένιαστο κε παράφορο τυπέ, πυ σίμοναν πάντα στο παζάρι-μας το ένα τ' άλλο τα πεδιά, πυ ετιμάζονταν ν' αρχίσουν τον καθγά, μα μολοτύτο, άμα το ίδα, πέρα πολί κυράγιο. Πέρα ακόμα περισσότερο κυράγιο, οπόταν κάτω απτιν ίδια αγία τράπεζα ίτε, πιο σοστά, απτιν κλαθανί, πυ σκέπαζε το πάτομα τυ παρεκλισιού, πίσω απτο αγόρι φάνικε ακόμα ένα λερομένο προσοπάκι κοριτσιού, κορνιζαριζμένο με κσανθά μαλιά κε με πεδιακίστικα περίεργα γαλανά μάτια, πυ κάρφωσε πάνο-μυ.

Αποτραβίχτικα λιγάκι απτον τίχο, κε σύμφωνα με τος ιποτικύς κανόνες τυ παζαριού-μας, έδαλα επίσης τα χέρια στις τζέπες-μυ. Αφτό ίτανε σιμάδι, ότι δε φοδύμε τον αντίπαλο κε μάλιστα, ενμέρι, δίνο να καταλάβι, ότι τον περιφρονό.

Σταθίκαμε ο ένας αντίκρι στον άλλο κε αλιλοχιταχτίκαμε. Αφύ με χίτακσε απτιν κορφή ος τα νίχια, τ' αγόρι ρότισε.

— Εσί γιατί ίρτες εδó;

Έτσι,—απάντισα,—κ' εσένα τί σε νιάζει;

Ο αντίπαλός-μυ σίκοσε τον όμο-τυ, σα να ήθελε τάχα-τες να θγάλι τα χέρια απτις τζέπες-τυ κε να με χτιπίσι.

Εγó ότε το κύνισα.

— Θα συ δίκσο, λιπόν!—με φοβέριξε.

Φύσκοσα το στίθος-μυ.

— Χτίπα, λιπόν! Δοκίμασε!.

Ι στιγμή ίτανε κρίσιμη. Απ' εκίνον εκσαρτιότανε ο χαραχτίρας τον παρατέρα σχέςεόν-μας. Περίμενα... μα ο αντίπαλός-μυ με χίτακσε με τιν ίδια εκσεταστική ματιά κε δε σάλεπσε.

— Εγó, αδέρφι, κε μόνος-μυ... επίσης...—ίπα, μα πιο ιρινόφιλα πια.

• Σ' αφτό το διάστημα το κοριτσάκι, αφύ στιρίχτικε με τα χεράκια-τυ στο πάτομα τυ παρεκλισιού, πολεμούσε επίσης να κσετριπόσι απτιν κλαθανί. Έπεφτε, κσανασικονότανε κε, επιτέλους, τράβικσε τριχλίζοντας προς τ' αγόρι.

Αφ' ου τον ειμοσε ολότελα, τον αρπαχσε σφιχτά, σφιχτικε πανα-του κε μυ κάρφοσε τι θαδμαζμένι κε, ενμέρι, φοβιζμένι ματιά-τις.

Αφτό αποφάσιζε το τέλος τις υπόθεσις, έγινε ολοφάνερο, ότι σε τέτια κατάστασι τ' αγόρι δεν μπορί να μαλώσι, κ' εγώ θέβεια ίμυνα επίσις πάρα πολί μεγαλόπειχος, όστε να μιν εποφελιθό τιν άβολί-του κατάστασι.

— Πός σε λένε; — ρότιζε τ' αγόρι, χαιδέβοντας με το χέρι-του το κσανθό κεφαλάκι του κοριτσιού.

— Βάσια. Κ' εσί πιος ίσε;

— Εγώ ίμε ο Βάλεκ... σε γνoriζο: κάθεσε στον κίπο, πάνο απτιν τεχνιτι λίμνι. Έχετε μεγάλα μίλα.

— Νε, αφτό ίνε αλήθια: τα μίλα-μας ίνε καλά. Θέλις να συ δόσο;

Αφó έβγαλα απτιν τζέπι τα διο μίλα, που ίτανε προ-

οριζμένα για να πληροθί ο στρατός-μου, που τῶς κασε αδιάντροπα, έδωσα το ένα στο Βάλεχ κε τ' άλλο τ' άπλωσα στο κοριτσάκι. Μα το κοριτσάκι έκριψε το πρόσωπό-του, σφίχτηκε στο Βάλεχ.

— Φυβάτε, —ίπε εκίνος, κ' έδωσε μόνος-του το μίλο στο κοριτσάκι. — Γιατί χόθικες εδó; Μίπος εγó μπίκα καμιά φορά στον κίπο-σας; — ρότισε κατόπι.

— Κε τι, έλα! Θα χαρό — απάντισα καλόκαρδα.

Αφτί ι απάντισι εάστισε το Βάλεχ· σιλογίστηκε.

— Δεν ίμε παρέα-συ, —ίπε μελανχολικά.

— Μα γιατί; — ρότισα πικραμένος πολί για το μελανχολικό τόνο, που ιπόθικαν αφτά τα λόγια.

— Ο πατέρας-συ ίνε πάνος δικαστής.

— Κε τί έχι να κάνι; — θάβμασα με ιλικρίνια. — Εσί θα πέζις μαζί-μου, κι' όχι με τον πατέρα-μου.

Ο Βάλεχ κύνισε το κεφάλι-του.

— Ο Τιμπόρτσι δε θα μ' αφίσι, —ίπε κε, σα να τυ ήμισε κάτι αφτό το όνομα, άκσαφνα μου ίπε. — 'Ακουσε, ίσε πολί καλό πεδί, μα μολοτύτο ίνε καλίτερο να φίγισ. Αν σε θρι εδó ο Τιμπόρτσι, θα ίνε άσκιμα.

Το παραδèχτικα, ότι πραγματικά ίνε κερός να φίγο.

Ι τελεφτέες αχτίδες τυ ίλιω χάθικαν πια ανάμεσα απτα παράθιρα τυ παρεκλισιού, κι' ος τιν πόλι δεν ίτανε σιμά.

— Μα πός να θγο απ' εδó;

— Θα συ δείξο το δρόμο, θα πάμε μαζί.

Κι' αφτί; — ακόμπισα το δάχτυλό-μου στι μικρί-μας ντάμα.

— Ι Μαρόσια; Κι' αφτί θα πάι μαζί-μας.

— Πος, απτο παράθιρο;

Ο Βάλεχ σιλογίστηκε.

— Όχι, νά τι: εγó θα σε βοιθίσο ν' ανεθίς στο παράθιρο κ' εμís θα θγόμε απ' άλλο δρόμο.

Με τι βοίθια τυ νέυ φίλυ-μου, — ανέθικα στο παράθιρο. Αφó έλιστα το λυρί, το τίλικσα ολόγισα στο περβάζι κε, κρα-

τόντας κε τις διο άκρες, κρεμάστικα στον αέρα. 'Ιστερα, αφήνοντας τι μιαν άκρι, πίδισα κάτω κε τράβηξα το λυρί.
Ο Βάλεχ κ' η Μαρύσια με περίμεναν πια σιμά στον τίχο, απ' όκσο.

Ο ήλιος ακόμα πριν από λίγο κερó ήχε βασιλέψει πέρα απτο βουνό. Η πόλι θύλιαξε στι μενεκσεδενιο-ομιχλόδιχι σκιά, κε μόνο η κορφές τον απσιλόν καθακιόν πάνο στο νισί κσεχώριζαν απότομα με το κόκινό-τους χρισάφι, ζογραφιζμένες απτις τελεψτέες αχτίδες τις δίσισ. Μυ φενότανε, ότι απτον κερó πυ παρυσιάστικα εδό, στο παλιό νεκροταφίο, πέρασε όχι λιγότερο από ένα μερόνιχτο, ότι αψτό έγινε χτες.

— Τί καλά!—ήπα, ανκαλιαζμένος απτι φρεσκάδα τις θραδιάς, πυ πλάκοσε κι' ανασένοντας μ' όλο το στίθος-μυ τιν ιγρί δροσιά.

— Πλίξει ίνε εδό,—ήπε μελανχολικά ο Βάλεχ.

— Εσίς όλο εδό κάθεστε;—ρότισα, όταν αρχίσαμε να κατεθένυμε κ' η τρίς-μας απτο βουνό.

— Εδό.

— Μα πύ ίνε το σπίτι-σας;

Δεν μπορούσα να φανταστό, ότι πεδιά σαν κ' εμένα μπορούσαν να ζύνε δίχος σπίτι.

Ο Βάλεχ χαμογέλασε με τι σινιθιζμένι μελανχολικί-τυ όπει κε δεν απάντιζε τίποτα.

Δεν περάσαμε απτους στρονκιλός, νκρεμότοπος, γιατί ο Βάλεχ ήξερε πιο βολικό δρόμο.

Αψύ περάσαμε ανάμεσα απτις καλαμιές τυ κσερú θάλτυ κε το ποταμάκι πάνο απτα λεπτά σανιδάκια, βρεθίκαμε στις πρόποδες τυ βουνό, στην πεδιάδα.

Εδό έπρεπε ν' αποχωριστόμε. Αψύ έσφικσα το χέρι τυ νέυ γνóριμό-μυ, τ' άπλοσα επίσης κε στο κοριτσάκι. Μυ έδωσε φιλικά το μικρότσικο χεράκι-τις κε, κιτάζοντας από κάτω προς τα πάνο με τα γαλανά-τις μάτια, ρότισε:

— Θα κσανάρτισε σε μας;
— Θάρτο, — απάντισα, — το δίκος άλλο.
— Καλά, λιπόν — ίπε ειλογιζόμενος ο Βάλεκ — έλα, μα μόνο τέτια ώρα, όταν ι δικί-μας θα ίνε στην πόλι.
— Πι ίνε ι «δικί-σας»;
— Δικί-μας ίνε... όλι... ο Τιμπόρτσι... ο προφέςορας...
— Καλά. Θα κιτάξω, πότε θα ίνε στην πόλι, κε τότε θάρτο. Για τιν ώρα — αντίο-σας!

— Έι, για άκουσε! — μυ φόνακσε ο Βάλεκ, όταν πίγα κάμποσα δίματα μακριά, — δε θα φλιαρίς, ότι ίσυνα σε μας;
— Σε κανένα δε θα το πο, — απάντισα σταθερά.
— Νά αφτό ίνε καλό! Κε ς' εκίνους τος θλάκες-σου, στα πεδαρέλια, όταν θ' αρχίζουν να σε ζαλίζουν, να πεις, ότι ίδες το διάβολο.

— Καλά, θα το πο.
— Αντίο, λιπόν.
— Αντίο.

Το πικνό σκίόφοτο απλόθηκε πάνο απτο Κνιάζζιε-θένο, όταν είμοσα στο φράχτι τυ κίπου-μας. Πάνο απτον πέργο ζογραφίστηκε το λεπτό δρεπάνι τυ φενκαριού, άναψαν τ' άστρα. Ίθελα πια ν' ανεβό στο φράχτι, όταν κάποιος μ' άρπα-κτε απτο χέρι.

— Βάσια, φίλε-μυ! — άρχισε να λεί με ταραγμένο πσίθι-ρο ο σίντροφός-μυ, πυ τόςκασε. — Μα πός εσί;.. Αγαπιμένε-μυ!..

— Μα νά, όπος βλέπεις! Κ' εσίς όλι με παρατίσατε!.. Κατέβασε το κεφάλι-τυ, μα ι περιέργια νίκισε το έστιμα τις ντροπής Κσαναρότισε:

— Κε τί ήταν εκί;
— Έί; — απάντισα μ' ένα τόνο, πυ δεν επέτρεπε αμφι-βολία, — ενοίτε, διαβόλι! Μα εσίς ίστε φοβιτσιάριδες!..

Κε, αφού γλίτσα απο ντροπιαζμένο είντροφό-μου, σκαρ-
φάλωσα πάνω στο φράχτι.

Ίστερα από ένα τέταρτο τις όρας χιμόμωνα πια βαθιά.

* * *

Από τότε με ρύφικε ολότελα ι νέα-μου γνωριμιά. Το
βράδι, όταν έπεφτα στο κρεβάτι, κε το προί, όταν σικονόμωνα,
σκεφτόμωνα μόνο για τιν επίσκεψι, πυ ίτανε να κάνο πάνω
στο θυνό. Γίριζα στους δρόμους τις πόλεις με το μοναδικό σκο-
πό—να κιτάκσο, αν ίνε εκί ο πάνος Τιμπόρτσι χ'ι παρέα-τυ,
—εκίνα τα παράκσενα πρόσοπα, πυ ο γέρο Γιάνους, ο επι-
στάτις τυ πέργυ, τα χαραχτίριζε με τα λόγια «καχί παρέα»,
κε πυ φένονταν κάθε προί στιν πόλι κε τα βράδια χανόν-
τανε δίχος ν' αφίσυν ίχνι. Τόρα ίκσερα, πιόνα καταλάθενε ο
Βάλεχ με το όνομα ι «δικί-μας», κε, αφού κίταζα, προς πιγε-
νοέρχυντε αφτά τα ίποπτα πρόσοπα στο παζάρι, αμέσος
τραβύσα τρεχάτος απο θάλτο στο θυνό, προς το παρεκλίσι,
αφύ γιόμιζα πρότα τις τζέπες-μου με μίλα, πυ μπορούσα να
κόψο στον κίπο δίχος απαγόρεψι, κε με λιγύδια, πυ φίλα-
γα πάντα για τος νέος φίλος-μου.

Ο Βάλεχ, πυ ίτανε γενικά πολί σοβαρός, σα μεγάλος
στις μανιέρες-τυ, δεχότανε αφτά τα δόρα απλύστατα κε, τις
περισότερες φορές τάβαζε κάπυ κατά μέρος, τα φίλαγε για
τιν αδερφί-τυ. Μα ι μικρί Μαρύσια χτιπύσε κάθε φορά τα
χεράκια-τις κε στα μάτια-τις άναθε ι φοτιά τυ πιο άδολο
ενθουσιαζμό. Στο χλομό πρόσοπο τυ κοριτσιού κόρονε το κοχι-
νάδι, γελύσε, κι' αφτό το γέλιο τις μικρίς-μας φιλινάδας
αντιχύσε στις καρδιές-μας κε μας αντάμιζε για τα κυφέτα,
πυ θισιάζαμε για όφελός-τις.

Ήτανε ένα χλομό, μικρότσικο πλάσμα, που εϋ θίμιζε το λυλούδι, που μεγάλωσε δίχως τις ζουγόνες αχτίδες του ήλιου. Παρ' όλα τα τέσερά-τις χρόνια, ακόμα περπατούσε άσκιμα, αδέσφα πατόντας με τα όμορφα ποδαράκια-τις, και κυνιότανε, σαν το χορταράκι. Τα χέρια-τις ήτανε λεπτά και διάφανα, το κεφαλάκι κυνιότανε πάνω στο λεπτό λαιμό-τις, σαν το κεφαλάκι τις καμπίσιας κλιματσίδας, μα τα μάτια-τις κίταζαν κάποτες τόσο μελανχολικά, όχι πεδιακίστικα και το χαμόγελό-τις τόσο μω θίμιζε τι μιτέρα-μω στις τελεφτέες μέρες τις ζοίς-τις, οπόταν, τίχενε, καθότανε αντίκρι στ' ανιχτό παράθυρο κι' ο αγέρας σάλεβε τα κσανθά μαλιά-τις, — που κι' εγώ ο ίδιος, βλέποντας αφτό το πεδιακίστικο προσοπάκι, γινόμενα μελανχολικός, και τα δάκρια ερχόντανε στα μάτια-μω.

Τι σίνκρινα άθελα με την αδερφή-μω. Ήχανε την ίδια ηλικία, μα η Σόνια-μω ήτανε στρονκιλί, και φύσκα, κι' ελαστική, σαν το τόπι. Έτρεχε τόσο ζοιρά, όταν τίχενε να πέζι με όρεκσι, γελούσε τόσο δυνατά, φορούσε πάντα τέτια όμορφα φουστάνια, και στις καστανές-τις πλεκσύδες η χαμαριέρα τις έπλεκε κάθε μέρα άλικες κορδέλες.

Κι' μικρή-μω φιλινάδα σχεδόν δεν έτρεχε ποτές και γελούσε πολύ σπάνια. Κι' όταν γελούσε, το γέλιο-τις αντιχούσε, σαν το πιο μικρό σσιμένιο κουδονάκι, που δεν ακούστε πια δέκα βήματα μακριά. Το φουστάνι-τις ήτανε λερομένο και παλιό, στην πλεκσύδα-τις δεν ήχε κορδέλες, μα τα μαλιά-τις ήτανε πολύ πιο μακριά και πιο μεγαλόπρεπα, απτις Σόνιας, και θάβμαζα, που ο Βάλεχ ήξερε να τα πλέκει με μεγάλη τέχνη, πράμα που το εχτελούσε κάθε προί.

Ήμωνα πολύ σερπετός. «Αφτός ο μικρός, — έλεγαν γιαμένα η μεγαλίτερι, — έχει ιδράργιρο στα χέρια και τα πόδια-του», πράμα που το πίστεβα κι' εγώ ο ίδιος, αν και δεν μπορούσα κσεκάθαρα να φανταστό, πως και με τι τρόπο, μω έχανε αφτί την ενχίρισι. Απτις πρώτες κιόλας μέρες έδοσα ζοντά-

Μελέτη
νιά κε στίν παρέα τον νέον-μυ γνόριμον. Ίνε ζίτιμα αν ο
αντίλαλος τις παλιάς «καπλίτσας» (το παρακλίσιό) ίχε επα-
ναλάβι καμιά φορά τέτια δυνατά κσεφονιτά, όπως εκίνο τον
κερό, οπόταν προσπαθούσα να κυνίσο κε να τραβίξω στα πε-
χνίδια το Βάλεχ κε τι Μαρύσια. Οστόσο, το κατάφερνα άσκι-
μα. Ο Βάλεχ κίταζε σοβαρά εμένα κε το κοριτσάκι, κε μια
φορά, όταν τιν έδαζα να τρέκσι μαζί-μυ για να δόμε πιος
πίονα θα περάσι, ίπε:

ΊΟχι, τόρα θα κλάψι.

Πραγματικά, όταν τιν έσπροκσα κε τιν έδαλα να τρέκσι,
ι Μαρύσια, άμα άκουσε τα βίματά-μυ κατόπι-τις, άκσαφνα γί-
ρισε προς εμένα, σικόνοντας τα χεράκια πάνο απτο κεφάλι-
τις θαρίς για υπεράσπισι, με κίταξε με αβοίθιτι ματιά πια-
ζμένο μικρό पुलιό κ'έκλαψε δυνατά. Εγό τάχασα ολότελα.

— Νά θλέπισ, — ίπε ο Βάλεχ, — δεν αγαπάι τα πεχνί-
δια. Τιν κάθισε στα χορτάρια, έκοψε λυλύδια κε τις τάρικσε.
Ι Μαρύσια σταμάτισε το κλάμα κε διάλεγε τα φυτά, κάτι
έλεγε στα χρισομένα πέταλα, κ'έφερνε στα χίλια-τις τις μα-
θιές κλιματσίδες. Ισίχασα κ' εγό κε κσαπλόθικα δίπλα στο
Βάλεχ σιμά στο κοριτσάκι.

— Γιατί ίνε τέτια; — ρότισα, επιτέλως, δίχνοντας με τα
μάτια-μυ τι Μαρύσια.

— Δεν ίνε έφθιμι; — κσαναρότισε ο Βάλεχ κ'ίστερα ίπε
με τόνο ολότελα πιζμένο ανθρώπου: — μα αφτό, θλέπισ, ίνε
απτι νκρίζα πέτρα...

— Νε-ε, — επανάλαθε το κοριτσάκι, σαν αδίνατος αντί-
λαλος: — ίνε απτι νκρίζα πέτρα.

— Από πιά νκρίζα πέτρα; — κσαναρότισα, γιατί δεν
καταλάβενα.

— Ι νκρίζα πέτρα τις ρύφικσε πι ζοί, — κείγισε πάλι
ο Βάλεχ, κιάζοντας όπος πριν τον υρανό. — Έτσι λεί ο
Τιμπόρτσι... Ο Τιμπόρτσι καλά το κσέρι.

— Νε-ε...—επανάλαβε πάλι το κοριτσάκι σα σιγανός αντίλαλος, —ο Τιμπόρτσι όλα τα κσέρι.

Δεν καταλάθενα τίποτα απ'αφτά τα ενιγματόδικα λόγια, ακόμπισα στον ανκόνα-μυ κε κίτακσα τι Μαρύσια. Καθότανε στ'ιν ίδια πόζα, πυ τιν κάθισε ο Βάλεκ, κι'όλο έτσι διάλεγε τα λυλύδια. Βλέποντας αφτί τι μικρότσικι μελανχολικί φιγούρα, ένιοςα κσεκάθαρα, ότι μέσα στα λόγια τυ Τιμπόρτσι,—αν κε δεν καταλάθενα τι σιμασία-τυς,—δρίσχετε ι πικρί αλίθια. Αναμφίβολα, κάποιος ρήφικσε τι ζοί απ'αφτό το παράκσενο κοριτσάκι, πυ κλεί τότες, όταν ι άλι στι θέσι-τις γελύν. Μα πός μπορί αφτό να το κάνι ι νκρίζα πέτρα; «Φένετε, αφτό γίνετε τι νίχτα», σκεφτόμυνα, κ'ένα σινέστιμα λίπισ, πυ έτςυζε κ'έφτανε σε πόνο, έσφινκε τιν καρδιά-μυ.

Κάτο απτιν επιροί αφτό τυ σινεστίματος μετρίασα κ'εγό τι ζοιράδα-μυ. Κ'εγό κι'ο Βάλεκ σιμορφονόμασταν με τιν έσιχι σοδαρότιτα τις ντάμας-μας, κι'αφύ τι θάζαμε να καθίσι κάπυ πάνο στα χορτάρια, μαζέδαμε γι'αφτίνα λυλύδια, πετρίτσες με λογιό-λογιό χρώματα, πιάναμε πεταλύδες, φτιάναμε παγίδες από τύθλα για να πιάσυμε σπυργίτια. Κε κάποτες, κσαπλομένι σιμά-τις πάνο στα χορτάρια, κιτάζαμε στον υρανό, πος πλέυν τα σίνεφα πσιλά πάνο απτιν κυρελιαζμένι στέγι τις παλιάς «καπλίτσας», λέγαμε στι Μαρύσια παραμίθια ίτε κυθεντιάζαμε ο ένας με τον άλο.

Αφτές ι κυθέντες κάθε μέρα ολοένα κε στερέοναν τι φιλία-μυ με το Βάλεκ, πυ μεγάλονε, παρ'όλι τιν απόταμι αντιθεσι τον χαραχτίρον-μας. Πάντα παράφορος, ζοιρός, άθελα ιποτασόμενα στο μελανχολικό σοδαρό τόνο τυ Βάλεκ κε, ιδιέτερα, σε κίνι τιν ανεκσαρτισία, με τιν οπία έκανε λόγο για τυς μεγαλίτερες. Εκσόν απ'αφτό, σιχνά μυ έλεγε πολά νέκ, πυ προτίτερα ότε τα σκεφτόμυνα. Ακούοντας, πος μιλά για τον Τιμπόρτσι σα για σίντροφο, τον ρότισα:

— Πατέρας-συ ίνε ο Τιμπόρτσι;

— Δεν κέρο, — απάντισε σκεπτικός.

— Σε αγαπάι;

— Νε, μ' αγαπάι, — ἴπε πια ο Βάλεκ πολί πιο θεβεο-
μένα. — Φροντίζει παντοτινά για μένα, κε κέρις, κάποτες κε
κλεί...

— Κε μένα μ' αγαπάι, κ' επίσης κλεί, — πρόστεσε ἡ
Μαρύσια μ' ἐκφρασι πεδιαχίστικις περιφάνιας.

* * *

— Μα εμένα ο πατέρας-μου δε μ' αγαπάι, — ἴπα μελαν-
χολικά. Ποτές δε με φίλισε...

— Πσέματα! Πσέματα! — ἴπε ο Βάλεκ. — Εσί δεν κα-
ταλαβένις. Ο Τιμπόρτσι κέρι καλύτερα. Εχίνος λέι, ὅτι ο
δικαστίς ἴνε ο καλύτερος ἄνθρωπος μέσα στὴν πόλι, κι' ὅτι ἡ
πόλι προπολύ θᾶπρεπε πια να θυλιάξει, αν δεν ἴτανε ο πα-
τέρας-σου κ' ἕνας παπάς κι' ο εθρέος ραβίνος. Νά γι' αφτός
τοσ τρις ἡ πόλι ακόμη δε θύλιαξε... Ἐτσι λέι ο Τιμπόρ-
τσι... Γιατί αφτί πάντα προστατέβυνε τοσ φτοχὺς ανθρώπους...
Κι' ο πατέρας-σου, — λέι ο Τιμπόρτσι, — δε θα φοβιθί να κατα-
δικάσι τον πλύσιο, ας ἴνε κι' ο ἴδιος ο κόμις. Κι' ὅταν πῆγε
ε'αφτόν ἡ γριὰ Ἰθάνιχα με το δεχανίκι, πρόσταξε να τις
φέρυνε καρέκλα. Νά τι λογιό ἴνε!

ἽΟλα αφτά μ' ανάνκασαν να σιλογιστό θαθιά. Ο Βάλεκ
μου ἔδωκε τον πατέρα-μου ἀπὸ τέτια μεριά, πυ ποτές δε μου
ερχότανε στο κεφάλι να τον κιτάξω. Τα λόγια το Βάλεκ
ἔβλιναν μέσα στὴν καρδιά-μου τιν κόρδα τις πεδικίς περιφάνιας.
Μου ἴταν εφχάριστο ν' ἀκούσω πενέματα για τον πατέρα-μου, πυ
λεγότανε απτ' ὄνομα το Τιμπόρτσι, πυ «ὅλα τα κέρις», μα
μαζί μ' αφτό τρεμύλιασε μέσα στὴν καρδιά-μου μια νότα τσο-

χτερίς αγάπης με τι θερμί σινέστις, ότι ποτές ο πατέρας-μου
δε θα μ' αγαπίσι έτσι, όπως αγαπάι ο Τιμπόρτσι το Βάλεκ
κε τι Μαρύσια.

* * *

Σίμονε το φτινόπορο. Στον κάμπο θερίζανε. Τα φίλα
τον δέντρον άρχισαν να κιτρινίζουν. Μαζί μ' αφτό κ'ι Μαρύσια-
μας άρχισε κάπος ν' αροστένι.

Δεν παραπονιότανε για τίποτα, μόνο όλο λίγνεβε. Το
πρόσωπό-τις ολοένα κε γινότανε πιο χλομό, τα μάτια-
τις σκοτίνιασαν, τα βλέφαρά-τις σιχόνονταν με το ζόρι.

Τώρα μπορούσα να πιγένο στο θυνό δίχως κανένα εμπό-
διο. Σινίθισα ολότελα τον Τιμπόρτσι κ'έγινα δικός άνθρωπος
πάνο στο θυνό.

— Ίξε λαμπρό πεδί κε καμιά φορά πιστέβο να γίνις
επίσις γραματιζμένος, όχι χιρότερος από μένα! — έλεγε ο
πάνος Τιμπόρτσι.

Το φτινόπορο ολοένα κι' αναλάθενε τα δικεόματά-του. Ο
υρανός όλο κε πιο σιχνά σκεπαζότανε από σίνεφα, τα περί-
χορα βύλιαζαν μέσα στο ομιχλόδικο σκίοφοτο, ι χίμαρι τις
δροχίς χινόντανε θοριδόδικα στι γι, αντιχόντας με μονότονο
κε μελανχολικό βύιζμα μέσα στα κατόγια.

Μυ κόστιζε πολύ κόπο να φέθγο απτο σπίτι με τέτιο
κερό, άλοστε προσπαθύσα μόνο να φίγο απαρατίριτος, κι' όταν
γίριζα στο σπίτι καταμυσκεμένος, άπλωνα μόνος-μου τα ρύχα-
μου αντίκρι στο ντζάκι κε ίσιχα έπεφτα στο κρεβάτι, σοπέ-
νοντας φιλοσοφικά κάτω από ολάκερο χαλάζι κατσαδες, πυ
χινότανε πάνο-μου απτα στόματα τον νταντάδον κε τον ιπι-
ρετριόν.

Κάθε φορά, πυ ερχόμυνα στους φίλους-μυ, παρατιρόσα ότι ι Μαρύσια ολοένα κε λιόνι. Τώρα δεν έβγενε πια καθόλυ στον αέρα: ι νκρίζα πέτρα—το σκύρο ριοπιλό τέρας τυ υπόγιυ—κσαχολουθύσε αδιάκοπα τι φριχτί ζυλιά-τυ, ρυφόντας τι ζοί απτο μικρό κορμάκι. Το κοριτσάκι περνύσε τώρα τον περικότερο κερó στο στρόμα, κ'εγό με το Βάλεκ προσπαθύσαμε μ'όλα τα δυνατά-μας να τι διασκεδάσουμε κε να τι χαριεντίσουμε για να προκαλέσουμε τα ίσιχα τσακίζματα τυ αδίνату γέλιω-τις.

Τώρα, οπόταν τα τέριασα τελιοτικά με τιν «κακί παρέα», το μελανχολικό χαμόγελο τις Μαρύσιας έγινε για μένα σκεδόν τόσο ακριβό, σαν το χαμόγελο τις αδερφίς-μυ. Εδό δεν ίτανε ι γρινιάρα νταντά: εδό ίμυνα χρίσιμος,—εστανόμυνα, ότι κάθε φορά ι εμφάνισί-μυ, προκαλί ένα κοκινάδι ζοντάνιας στα μάγυλα τυ μικρό κοριτσιό.

Ο Βάλεκ μ'ανκάλιαζε, σαν αδερφό, ακόμα κι'ο Τιμπόρτσι πότε-πότε μας κίταζε κε τυς τρις με κάτι παράκσενα μάτια, όπυ κάτι γιάλιζε, σα δάκρι.

Για λίγο κερó ο υρανός πάλι καθάρισε. Φίγανε τα σίνεφα, κε πάνο απτι γι, πυ κσερενότανε, για τελεφτέα φορά πριν νάρτι ο χιμόνας, έλαμπσαν ι ιλιόφοτες μέρες. Κάθε μέρα θγάζαμε πάνο τι Μαρύσια κ'εδό κίταζε ολόγिरα με ολάνιχτα μάτια, στα μάγυλά-τις άναθε το κοκινάδι, φενότανε, ότι ο αγέρας, πυ τι χτιπύσε με το φρέσκο ζοογόνο φίσιμά-τυ, τις γίριζε πίσο τα κοματάκια τις ζοίς, πυ τις άρπακσαν ι νκρίζες πέτρες τυ υπόγιυ. Μα αφτό δε βάστακσε πολί κερó...

Σ'αφτό το αναμετακσί, πάνο απτο κεφάλι-μυ άρχισαν επίςις να μαΐέθουντε τα σίνεφα.

Μια μέρα, όταν περνύσα κατά τα σινιθιζμένα το προί απτις δεντροστιχίες τυ κίπυ, ίδα στι μιá απ'αφτές τον πατέρα-μυ, κε δίπλα-τυ το γέρο Γιάνυςς απτον πύργο. Ο γέρος τον χερετύσε με δυλοπρέπια κ'έλεγε κάτι, κι'ο πατέρας-

μου στεκότανε με κατρυφιαζμένι όπσι, κε στο μέτοπό-του ήτανε απότομα χαραγμένο ένα σύφρομα ανιπόμονις οργίς. Τέλος άπλωσε το χέρι-του, σα να παραμέριζε το Γιάνους απτο δρόμο, κε έπε:

— Να φύγετε! 'Ιστε μόνο ένα παλιολαδικό!

Δε συμπαθούσα καθόλου το γέρο μπύφο απτον πύργο, κε τόρα ι καρδιά-μου τρεμούλιασε από ένα προέστιμα. Κατάλαβα, ότι ι κυθέντα, πυ αφυχρίθικα ήτανε για τος φίλους-μου κε, μπορί, επίσις κε για μένα.

Ο Τιμπύρτσι, πυ τυ έπα γι'αυτό το περιστατικό, έκανε μια τρομερί γριμάτσα.

— Υ-φ, μικρέ-μου!.. Τί δισάρεστο νέο!.. Ο, καταραμένι γέρικι αλεπού!

— Ο πατέρας-μου τον έδιοξε, — παρατίρισα για να τον παριγορίσο.

— Ο πατέρας-συ, μικρέ-μου, ίνε ο πιο καλός απ'όλους τος δικαστές, αρχίζοντας απτο Σολομόντα... Λογαριάζι, ότι δε χρειάζετε να κινιγίσι το γέρικο κσεδοντιάρικο θεριό στιν τελεφτέα-τυ τρίπα... Μα, μικρέ-μου, πός να συ το κσιγίσο;.. Ο πατέρας-συ ιπιρετί τον κίριο, πυ τ'όνομά-του ίνε νόμος. 'Εχι μάτια κε καρδιά μόνο ος τότε, πυ κιμάτε ο νόμος πάνο στα ράφια. Μα όταν αφτός ο κίριος κατεβί απ' εκί κε πι στον πατέρα-συ «για έλα, δικαστί, δεν πρέπι άραγες να καταπιαστούμε με τον Τιμπύρτσι Δραμπ, ίτε ακόμα προς τον λένε;» — απ'εκίνι τι στιγμί ο δικαστίς κλιδόνι τιν καρδιά-του με το κλιδί, κε τότε έχι τέτια σταθερά χέρια, πυ πιο γλίγορα μπορί να γιρίσι ο κόσμος στιν άλι μεριά, παρά να κσεγλιστρίσι ο πάνος Τιμπύρτσι απτα χέρια-του... Καταλαθένις, μικρέ-μου; Κε γι'αυτό εγό κι'όλι ακόμα περισσότερο σεβύμαστε τον πατέρα-συ, γιατί ίνε πιστός ιπιρέτις τυ κιριό-του, κε τέτι άνθρωπι ίνε σπάνι. Αν όλι ι ιπιρέτες τυ νόμου

Ίτανε τέτοι, μπορούσε να χιμάτε ίσιχα πάνο στα ράφια-τυ κε ποτές να μιν χσιπνίσι...

Μ'αφτά τα λόγια ο Τιμπόρτσι σικόθηκε, πήρε στα χέρια-

τυ τι Μαρύσια, αποτραδίχτικε μαζί-τις στι μακρινί γονιά, άρχισε να τι φιλάι κε σφινκότανε στο μικρό-τις στίθος. Κ' εγò απέρινα σται τόπο κε στεχόμυνα πολί κερó στιν ίδια πόζα κάτο απτιν εντίποσι, πυ έκαναν τα παρχκενα λόγια.

* * *

Ι καλές μέρες πέρασαν, κ'ι Μαρύσια πάλι έγινε χιρό-

τερα. Όλα τα κόλπα, που κάναμε με σκοπό να την απασκο-
λίσουμε, τα κίταζε αδιάφορα με τα μεγάλα σκοτινιαζμένα κι'
ακίνητα μάτια-τις, και προπολύ πια δεν ακούσαμε το γέλιο-τις.
Άρχισα να φέρνω στο υπόγειο τα πεχνίδια-μου, μα κι' αφτά
διασκεδάσαν το κοριτσάκι μόνο για λίγο κερό. Τότε αποφά-
σισα ν' αποταθώ στην αδερφί-μου Σόνια.

Η Σόνια είχε μια μεγάλη κύκλα με χτιπιτά χροματιζμέ-
νο πρόσωπο και με λαμπρά μαλιά από λινάρι —δόρο τις ει-
χορεμένες μιτέρας-μου. Σ'αφτί την κύκλα ίχα μεγάλες ελπίδες
και για τόσο φώνακσα την αδερφί-μου στην πλαινί μικρή δεντρο-
στιχία του κίπου και την παρακάλεσα να μύ τι δώσει για λίγο
κερό... Τόσο θερμά την παρακαλύσα γι' αφτό, τόσο ζοιρά τις
περίγραψα το φτωχό άροστο κοριτσάκι, που δεν ίχε ποτέ
τα πεχνίδια-του, ώστε η Σόνια, που στην αρχή μόνο έσφινκε
την κύκλα πάνω-τις, μου την έδωσε κ'ίποσκεθικε να πέει διο-
τρεις μέρες με τ'άλλα-τις τα πεχνίδια.

Η ενέργια αφτίς τις στολιζμένες φαρυφρένιας δεσπινίδας

πάνο στην άροστί-μας κσεπέρασε όλες τις ελπίδες-μου.

Η Μαρύσια, που μαρενότανε σαν το λυλύδι το φτινόπορο,

φενότανε, ότι άκρυφνα κσαναζοντάνεβε. Τόσο δυνατά μ' ανή-
λιαζε, τόσο λιγιά γελύσε, μιλοντας με τι νέα γνώριμί-
τις... Η μικρή κύκλα έκανε σχεδόν θάβμα!—η Μαρύσια, πυ
δεν κατέθενε πια προπολύ απτο κρεβάτι, άρχισε να περπα-
τάι, κυθαλόντας κατόπι-τις τιν κσανθι κόρι-τις, κε πότε-πό-
τε έτρεχε κιόλας, χτιπόντας όπος πριν το πάτομα με τ'
αδύνατα πόδια-τις.

Μα για τότο αφτί η κύκλα μυ έδωσε πάρα πολά ανί-
σιχα λεφτά. Πρότα απ'όλα, όταν τιν ίχα στον κόρφο-μυ,
τραβόντας μαζί-τις για το θυνό, έτιχα στο δρόμο το γέρο
Γιάνους, πυ με προδόδιζε πολί κερó με τα μάτια-τυ κε κυ-
νύσε το κεφάλι-τυ.

Έπιτα, ίστερα από διο μέρες η γριά νταντά παρατίρισε
το χάσιμο κι' άρχισε να χόνετε στις γονιές, γιρέθοντας παντού
τιν κύκλα. Η Σόνια προσπαθύσε να τιν καθισιχάσι, μα με
τις αφελίς διαθεδέοςές-τις, ότι η κύκλα δεν τις χριάζετε, ότι
πίγε στον περίπατο κε γλίγορα θα γιρίσι, μόνο προχαλύσε
τιν απορία τον ιπιρετριόν κε τις έκανε να υποπτέδυντε, ότι
εδó δεν ίνε απλό χάσιμο. Ο πατέρας-μυ τίποτα ακόμα δεν
ίξερε, μα κσαναίρτε ο Γιάνους κε διόχτικε αφτί τι φορά μ'
ακόμα πιο μεγάλι οργί. Οστόσο, τιν ίδια μέρα ο πατέρας-μυ
με σταμάτισε, όταν πίγενα προς τιν πορτίτσα τυ κίπυ κε
με πρόσταξε να μίνο στο σπίτι. Τιν άλι μέρα κσανάγινε
το ίδιο, κε μόνο ίστερα από τέσερις μέρες σιχόθικα προί-προί
κε πιδισα' πάνο απτο φράχτι, ενόσο ο πατέρας-μυ ακόμα
κιμότανε.

Πάνο στο θυνό η δουλιές ίτανε άσκιμες. Η Μαρύσια κσα-
νάπεσε, κ' έγινε ακόμα πιο χιρότερα. Το πρόσοπó-τις έκεε
μ' ένα παράκξενο κοκινάδι, τα κσανθά μαλιά-τις ίτανε σκορ-
πιζμένα πάνο στο προσκέφαλο. Κανένα δε γνώριζε. Δίπλα-τις

Ίτανε κσαπλομένοι ι κακότιχι κύκλα με τα τριανταφιλένια μάγουλα κε με τα θλακόδικα γιαλιστερά μάτια.

Ίπα στο Βάλεκ τος φόβος-μου, κι' αποφασίσαμε, ότι ι κύκλα πρέπει να πάι πίσο, αφύ μάλιστα ι Μαρούσια δε θα το παρατιρίσι. Μα λαθέψαμε: μόλις έβγαλα τιν κύκλα απια χέρια τυ μικρύ κοριτσιού, πυ Ίτανε πεζμένο σ' ανεστισία, άνι- κσε τα μάτια-τυ, κίτακσε μπροστά-τυ με θολί ματιά, σα να μι μ' έβλεπε, να μι σινεστανότανε τι παθένι, κι' άκσαφνα άρχισε να κλεί σιγά-σιγά, μα ταφτόχρονα τόσο παραπονιάρικα, κε στο λιγνό πρόσοπό-τυ κάτω απτο σκέπαζμα τυ παραμιλιτό φάνικε για λίγο μια έκφρασι τέτιας βαθιάς λίπης, πυ έβαλα αμέσος τρομαγμένος τιν κύκλα σтин προτινί-τις θέσι. Το κορι- τσάκι χαμογέλασε, έσφικσε πάνο-τυ τιν κύκλα κ' ισίχασε.

Κατάλαβα, ότι Ίθελα να στερίσο τι μικρί-μου φιλινάδα απτιν πρότι κε τελεφτέα χαρά στι λιγόχρονοι ζοί-τις.

Ο Βάλεκ με κίτακσε διλά.

— Κε τόρα τί θα γίνι; — ρότιζε μελανχολικά.

Ο Τιμπύρτσι, καθιζμένος πάνο στι μικρί πάνχα με κατεβαζμένο κεφάλι απτι λίπι-τυ, με κίτακσε επίσης με ροτι- ματικί ματιά. Γι' αφτό προσπάθισα να δόσο στον εαφτό-μυ έσο το δυνατό κσένιαστι όπει κε Ίπα:

— Δεν πιράζι! Ι νταντά, πιστέβο να το κσέχασε πια.

Μα ι γριά δεν το κσέχασε. ΊΌταν γίριζα αφτί τι φορά στο σπίτι, έτιχα πάλι σтин πορτίτσα το Γιάνους: τι Σόνια τιν Ίβρα με κλαμένα μάτια, κ' ι νταντά μυ έρικσε μια θιμο- μένι, βαριά ματιά κε κάτι μυρμούριζε με το κσεδοντιάρικο, σαφσάρικο στόμα-τις.

Ο πατέρας με ρότιζε, πυ πίγα, κε, αφύ άκουσε προσε- χτικά τι σινιθιζμένοι απάντισι, περιορίστηκε στο ότι μυ επανά- λαβε τι διαταγή — με κανένα τρόπο να μιν αφίσο το σπίτι

δίχως τιν ἀδιά-το. Ἡ διαταγὴ ἴτανε γατιγοριματικὴ καὶ πολὺ αποφασιστικὴ: δὲν τόλμιστα νὰ τιν παρακώσο, μα δὲν τόλμιστα ἐπίσης καὶ ν' ἀποταθῇ σ' αὐτόνα γιὰ νὰ μὴ δώσει ἀδία.

Πέρασαν τέσσερις καταπονετικὲς μέρες. Περπατοῦσα μελαν-
χολικὸς μέσα στὸν κίπο καὶ κίταζα με θλίψει πρὸς τὸ θυγὸ,
περιμένοντας ἐκδὸν ἀπ' αὐτό τι μπόρα, πὺ μαζεβότανε πάνο
ἀπτο κεφάλι-μυ. Δὲν ἴκσερα τι θα γίνι, μα στὴν καρδιά-μυ
ἴχα ἓνα βάρος. Κανένας δὲ με τιμόριζε ἀκόμα σ' ὀλι-μυ τι
ζοί: ὁ πατέρας ὄχι μόνο δὲ με ἀνέκισε με τὸ δάχτυλό-το,
μα δὲν ἴχα ἀκόσι ποτέσ ὅτε ἓνα ἀπότομο λόγο-το.

Τώρα με βασάνιζε ἓνα βαρὶ προέστιμα.

Επιτέλως, με φονάκσανε στὸ καμπινέτο το πατέρα-μυ.
Μπίκα καὶ στάθικα διλά στὸ κατόφλι. Ὁ μελανχολικὸς φτινο-
πορινὸς ἴλιος κίταζε στὸ παράθυρο. Ὁ πατέρας-μυ καθότανε
στὴν πολυθρόνα-το μπροστά στὸ πορτρέτο τῆς μητέρας-μυ καὶ
δὲ γίριζε νὰ με δι.

Ἄκουα τὸν ἀνίσιχο χτύπο τῆς καρδιάς-μυ.

Μα νὰ γίρισε. Σίκοσα τὰ μάτια-μυ πάνο-το καὶ ἀμέσως
τὰ χαμίλοσα. Τὸ πρόσωπο το πατέρα μὴ φάνικε ἀγριο. Πέ-
ρασε κάπυ μισὸ λεφτό, καὶ σ' αὐτό τὸ διάστημα ἐστανόμυνα
πάνο-μυ τι βαριά καὶ ἀκίνητι, καταθλιπτικὴ ματιά-το.

— Εἰς πῖρες τιν κόχλα ἀπτιν ἀδερφί-συ;

Αὐτά τὰ λόγια ἔπεσαν ἀκσαφνὰ πάνο-μυ τόσο κσεκάθα-
ρα καὶ ἀπότομα, πὺ ἀνατρίχιασα.

— Νε, — ἀπάντισα σιγανά.

— Μα κσέρις εἰς, ὅτι ἴνε δόρο τῆς μητέρας-συ, πὺ
πρέπι νὰ το εχτιμάς, σαν κιμίλιο; Τιν ἐκλεπες!..

— Ὅχι, — ἴπα, σικόνοντας τὸ κεφάλι-μυ.

— Πός όχι;—φώναξε άκσαφνα ο πατέρας, κσεσπρό-

χνοντας τιν πολιθρόνα. — Τιν έκληπες κε τιν πίγες... Σε
πιόνα τιν πίγες;.. Λέγε!

Με είμοσε γλίγορα κ' έβαλε στον όμο-μου το βαρί-το
χέρι. Σίκοσα με δυσκολία το κεφάλι-μου κε κίτακσα πάνο. Το
πρόσωπο τυ πατέρα ίτανε χλομό. Σύφροσα ολάκερος.

Ο πατέρας πήρε βαριά ανάσα. Σύφροσα ακόμα πιο πολί
πιχρά δάχρια έκειαν τα μάγυλά-μου. Περίμενα...

— Ε-χε-χε!—αχύστηκε άκσαφνα όκσο απτο ανιχτό
παράθιρο ι απότομι φονί τυ Τιμπόρτσι.—Βλέπο,—κσακολου-
θύσε ο Τιμπόρτσι, μπένοντας ίστερα από διο-τρία δεφτερό-

ΜΕΛΕΧΩΝ

λεφτα στην κάμαρα, — δλέπο το νεαρό-μου φίλο σ' ε' δίσκολι θέσι.

Ο πατέρας-μου τον προαπάντισε με κατσυφιαζμένοι, απι-
λιτική ματιά, μα ο Τιμπύρτσι τι βάσταξε ίσιχα. Ίτανε σο-
δαρός, δεν έκανε τσακίζματα, τα μάτια-του κίταζαν κάπος
ιδιέτερα μελανχολικά.

— Πάνε-δικαστί! — άρχισε να λεί μαλαχα: — ίστε άνθρο-
πος δίκεος... αφίστε το πεδί. Ο θεός το βλέπι, δεν έκανε
άσκιμι δυλιά, κι' αν ι καρδιά-του συμπαθεί τα κυρελιαζμένα
φτοχά-μου, πάλι, ορκίζουμε στην παναγία, προστάχστε καλύτερα
να με κρεμάσουνε, μα δε θ' αφίσο να πάθι το πεδί γι' αφτό
κακό. Νά ι κύκλα-συ, καλέ-μου!...

Έλισε το μπόγο κ' έβγαλε απ' εκί τιν κύκλα.

Το χέρι τυ πατέρα, πυ κρατούσε τον όμο-μου, κσέςφικσε.
Στο πρόσωπό-του φενότανε ένα σάστιζμα.

— Αφτό τί σιμένι; — ρότισε επιτέλως.

— Αφίστε το πεδί, — επανάλαβε ο Τιμπύρτσι, κε το
πλατί-του χέρι χάιδεθε με αγάπι το κατεβαζμένο κεφάλι-μου.
— Τίποτα δε θα κατορθόσετε να τυ πάρετε με τις φοβέρες,
εγώ όμος θα σας διγιθό προήιμα όλα, όσα επιθιμίτε να κσέ-
ρετε... Ας πάμε, πάνε-δικαστί, σ' άλι κάμαρα.

Στεκόμυνα ακόμα όλο στον ίδιο τόπο, όταν άνικσε ι
πόρτα απτο καμπινέτο, κε μπίκαν κ' ι διο σινομιλιτές. Ένιωσα
πάλι κάπιο χέρι πάνο στο κεφάλι-μου κι' ανατρίχιασα. Ίτανε
το χέρι τυ πατέρα-μου, πυ χάιδεθε τριφερά τα μαλιά-μου.

Ο Τιμπύρτσι με πήρε στα χέρια-του κε με κάθισε μπρο-
στά στον πατέρα-μου στα γόνατά-του.

Έλα σ' εμάς, — ίπε, — ο πατέρας-συ σ' άφισε ν' αποχερε-
τίσις το χοριτσάκι-μου. Εκίνι... εκίνι πέθανε.

Ι φονί τυ Τιμπύρτσι τρερύλιασε. Ανιγόκλισε παράκσενα
τα μάτια-του, μα αμέσος σικόθηκε, μ' έβαλε κάτω, ίσιακσε το
κορμί-του κε θγίκε γλίγορα απτιν κάμαρα.

Σίκωσα ροτιματικά τα μάτια πάνο στον πατέρα-μου.

Τώρα μπροστά-μου στεκότανε ἄλος ἄνθρωπος, κε ε' αὐτόν
ἴσια-ἴσια τον ἄνθρωπο ἴβρα κάτι σινκενικό, πὺ ἄδικα γίρεδα
προτίτερα. Με κίταζε με τι σινιθιζμένι-το, λίγο ομιχλόδικι
ματιά, μα τώρα ε' αὐτί τι ματιά φενόντανε μόνο ἡ σκέψι, ἡ
τριφερότιτα κε σάμπος ἓνα ρότιμα.

Πίρα μ' εμπιστοῦνι το χέρι-το κε ἴπα:

— Εγὼ δα, δεν τιν ἐκλεψα... Ἡ Σόνια μὺ τιν ἔδωσε,
για λίγο κερό...

— Ν-νε, —ἀπάντισε σκεφτικός, —το κέρο... Φτέο
μπροστά-σου, πεδί-μυ, κ' εἰ θα προσπαθίσις κάποτες να το
κσεχάσις, δεν ἴνε αλίθια;

Ἄρπακσα ζοιρά το χέρι-το κι' ἄρχισα να το φιλό.
Ἰκσερα, ὅτι τώρα πια ποτές δε θα με κιτάζι με κίνα τ' αὐ-
στιρά μάτια, πὺ με κίταζε πριν ἀπὸ λίγα λεφτά, κ' ἡ
σινκρατιμένι για πολὶ κερό αγάπι κσεχίθικε ανεμπόδιστα σαν
ολάκερος χίμαρος. Τώρα πια δεν τον φοδόμυνα.

— Θα μ' ἀφίσις τώρα να πάγο στο θυνό; —ρότισα,
γιατὶ θιμίθικα ἄκσαφνα το προκάλεζμα το Τιμπόρτσι.

— Ν-νε... Πίγενε, πίγενε... πεδί-μυ! —ἴπε γλικομίλιτα,
ἀκόμα ὅλο με τιν ἴδια ἀπάχρσι τις ἀπορίας στι φονί-το.

— Νε, ἄλοστε, στάσου, παρακαλό, πεδί-μυ, περίμενε
λιγάκι.

Πίγε στὶν χρεδατοκάμαρά-το κε, μετὰ ἓνα λεφτό βγέ-
νοντας ἀπ' ἐκὶ ἔχουε στο χέρι-μυ κάμποσα χαρτονομίσματα.

— Αὐτά να τα δόεις... στὸν Τιμπόρτσι... Να το πῆς,
ὅτι τον παρακαλό ταπινότατα —καταλαβένις; —τον παρακαλό
ταπινότατα να πάρῃ αὐτά τα χροίματα... ἀπὸ σένα... Το
κατάλαβες; Τώρα πίγενε, πεδί-μυ, πίγενε γλίγορα!

Πρόφτασα πια τον Τιμπόρτσι πᾶνο στο θυνό κε, λαχα-
νιάζοντας, εχτέλεσα ἀδέκσια τιν παρανκελία το πατέρα-μυ.

— Ταπινότατα σε παρακαλὶ... ὁ πατέρας...

Κι' άρχισα να χόνο στο χέρι-τυ τα χρίματα, πυ έδωσε
ο πατέρας-μυ.

Δεν χίταζα στο πρόσωπο-τυ. Τα χρίματα τα πήρε.

Ι Μαρύσια ίτανε κσαπλομένι πάνο στιν παννίτσα, στι
σκοτινί γονιά τυ ιπόγιυ. Πικρά δάκρια, άμα ίδα αφτό το
άψιχο κορμί, έσφικσαν το λάρινκά-μυ. Ι μικρή φιλινάδα-μυ
ίτανε κσαπλομένι σοβαρί κε μελανχολική, με λιπιμένο τεντο-
μένο προσοπάκι. Τα κλιστά μάτια-τις λιγάκι θύλιασαν, κε
σχιάστικαν ακόμα πιο απότομα από μελανάδα. Το στοματάκι-
τις λίγο άνικσε, με έκφρασι πεδικίς λίπης. Ι Μαρύσια σα ν'
απαντόσε μ' αφτί τι γριμάτσα στα δάκριά-μυ.

Κάπιος χτιπόσε στι γονιά με το τσεκούρι, φτιάνοντας
μια κατελίτσα από παλιά σανίδια, πυ κσεκάρφωσαν απτι στέγι
το παρεκλισιό. Στόλιζαν τι Μαρύσια με φτινοπορινά λυλύδια.

ΛΕΞΙΛΟΓΙΟ

Α

- Αδασταχτος — непосильный.
 Αδέβεα — неуверенно.
 Αβλάχι, το — 1) борозда, 2) желоб.
 Αβοίθιτος — беспомощный.
 'Αβολος — неудобный.
 'Αγνοςτος — неизвестный, незнакомый.
 Αγόρι, το — мальчик.
 Αγρίμι, το — зверек, дичина.
 Αδέκσια — неумело, неловко, нескладно.
 'Αδια, ι — 1) разрешение, позволение, 2) отпуск.
 Αδιάκοπα — непрерывно, беспрерывно.
 Αδιάφορα — равнодушно, безразлично.
 'Αδικη — 1) тщетно, напрасно, 2) несправедливо.
 Αδίνатος — 1) слабый, бессильный, 2) невозможный.
 'Αδολος — неподдельный, свободный от примеси.
 'Αθελα — невольно, нехотя.
 Αχατανόιτος — неонятный.
 Ακίνητος — неподвижный, недвижимый.
 'Ακσφνη — вдруг, внезапно.
 Ακσιςφιότος — замечательный, достопримечательный.
 Αχομπό — облакачиваться, прислоняться, налегать.
 'Αλικος — алый.
 Αλλοκιτάζομε — смотреть друг на друга, обмениваться взглядами.
 Αλιτέβο, αλίτις, ο — бродяжничать; бродяга.
 'Αλοςτε — впрочем.
 Αμέσος — сразу, сейчас-же.
 Αμφιβολία, ι — сомнение.
 Αναλαβένο — 1) принимать на себя, 2) выздоравливать.
 Αναμετακσί — между, в промежутке.
 Αναμφίβολα — несомненно, бесспорно.
 Αναγκάζομε — быть вынужденным, приходить.
 Ανάστημα, το — рост, стан.
 Ανατολικά — на восток.
 Ανατριχιάζο — содрогаться, вздрагивать, чувствовать озноб.
 Ανατροπή, ι — переворот.
 Ανατροφή, ι — воспитание.
 Αναφιλιτό, το — всхлипывание, рыдание.
 Ανεκκαρτισία, ι — независимость, самостоятельность.
 Ανεκσίγιτος — необъяснимый.
 Ανεμπόδιςτος — беспрепятственный.
 Ανεπάντεχος — неожиданный.
 Ανεστисία, ι — бесчувственность, бесчувствие, нечувствительность.
 Ανίχο — принадлежать.
 Ανιπόμονος — нетерпеливый.
 Ανίποτα — несказанно.
 Ανιπόφορος — нестерпимый, невыносимый, несносный.
 Ανισιχό, ανίσυχος — беспокоить, беспокоиться, тревожить, тревожиться, смущать; беспокойный, тревожный.
 Αναθένιος — терновый, колючий.
 Αν γε — хотя.
 Ανιζό — трогать, дотрагиваться, касаться.
 Ανταρίβο — вознаграждать, награждать.
 Αντίθεσι, ι — противоположность, противоречие.
 Αντίχρι — напротив, против.

- Αντικρίζο — встречать (лицом к лицу).
 Αντίλαλος, ο — отзвук, эхо.
 Αντίο! — прощай!
 Αντίπαλος, ο — противник, соперник.
 Αντιχό — звучать, раздаваться, отда-
 ваться.
 Αόριστος — неопределенный.
 Απαγόρευσις, ι — запрещение, запрет.
 Απάθεια, ι — равнодушие, апатия, бес-
 чувственность.
 Απαλός — мягкий, нежный.
 Απανοσιά, ι — поверхность.
 Απαντός — 1) отвечать, откликаться, 2)
 встречать.
 Απαράτρητος — незаметный, незамечен-
 ный.
 Απασχολό — занимать чем либо, раз-
 влекать.
 Απιδό, απιδειτικός — угрожать; угрожаю-
 щий.
 Απλόνο, απλόνομε — растилать, растя-
 гивать, протягивать; растилаться,
 растягиваться, протягиваться.
 Απλόςτατα — простейше, просто.
 Αποθαρίνομε — унывать, лишаться бо-
 дрости.
 Απομαχος, ι — инвалид.
 Αποπειρά, ι — попытка, покушение.
 Απορία, ι — недоумение.
 Αποσπάσμα, το — 1) отрывок, 2) отряд.
 Αποσπό — отрывать, вырывать.
 Αποτίνομε, θ' αποταθό — обращаться;
 обратиться.
 Αποτυχία, ι — неудача, провал.
 Απότομος — резкий, крутой.
 Αποφασίζο — решать, постановлять.
 Αποφύγω — избегать, уклоняться,
 сторониться.
 Αποχρητό — прощаться.
 Αποχρσι, ι — оттенок.
 Απειρος — безжизненный.
 Αραγες — ли (вопросит. частица).
 Αραχνιά, ι — паутина.
 Αργιλόδικος — глинистый.
 Αρέζο — правиться.
 Αρνούμε — отказывать. отказываться,
 отрицать.
- Αροστένο, άροστος — заболеть, хво-
 рать; больной.
 Αρπαχτικός — хищный.
 Αρχιτεχτονικός — архитектурный.
 Ασιμένιος — серебряный.
 Αστεγος — бездомный.
 Ατέλιος — бесконечный, неоконченный.
 Αφελής — наивный, простодушный.
 Αφστιρός — строгий, суровый.
 Αφύ — 1) после того как, 2) раз.
 Αφωκρίωμε — подслушивать.
 Αχτίδα, ι — 1) луч, 2) район.
 Αχτινοβολό — излучать.
- ## Β
- Βαθμός, ο — 1) степень, 2) градус, 3)
 чин, 4) школьн. отметка.
 Βάλτος, ο — болото.
 Βαλτότοπος, ο — топь, трясина.
 Βασανίζομε, βάσανε, το — мучиться;
 мучение, мука, пытка.
 Βατράχιο, το — лягушка (растень.).
 Βέβαια — конечно.
 Βεβεομένος — уверенный.
 Βιαστικός — спешный, торопливый.
 Βιρατίζο, βίμα, το — шагать; 1) шаг,
 2) трибуна.
 Βιολέτα, ι — фиалка.
 Βλακία, ελάκας, ο, ελαχόδικος — глупость,
 глупый, дурак; дурацкий.
 Βλέφαρα, τα — веки.
 Βολικός — удобный.
 Βόλτα, ι — 1) удочка, 2) поворот, круг.
 Βόριος — северный.
 Βυλιάζο — утопать, тонуть, ввалиться,
 провалиться.
 Βυρό, το — гора.
 Βυτοπλαγιά, ι — склон (горы).
- ## Γ
- Γαλάζιος (γαλανός) — голубой.
 Γαλίни, ι — затишь, штиль (безветрие).
 Γάλιο, το — смех.
 Γαλιός — смешной.
 Γενιά, ι — род, поколение.

Γενικός, γενικά — общий, всеобщий. Διγύμνα, διγύμα, το — рассказывать; рассказ.
γενеральный; вообще, в общем. Δικαστής, ο — судья.

Γεράκι, το — ястреб.

Γερίκος — старый, старческий. Δικέορα, το — право.

Γερός — здоровый, крепкий, прочный. Δίκτος — справедливый.

Για τιν ὅρα пока.

Γимνασιόπεδο, το — гимназист. Διλά — робко.

Γιγνόνω — обнажать, оголять. Διμοσιά, ι — шоссе.

Γιοφίρι, το — мост. Διμόςιος — казенный, общественный.

Γίρος, ο — круг, оборот, обход, прогулка. Δινατότητα, ι — возможность.

Γιτονικός — соседний, соседский. Διόχυνω — гнать, выгонять.

Γγориζο, γγориζιά, ι, γγόριμος — знать, быть знакомым; знакомство; знакомый. Δίπλα — рядом, на ряду.

Γονιά, ι — угол. Δισάρεστος — неприятный, досадный.

Γоргός — скорый, быстрый. Δίσι, ι — запад, закат, заход.

Γραφίας, ο — писец, писарь. Δισκολία, ι, δισκολος — трудность; трудный.

Γριά, ι, γριόλα, ι — старая, старуха; старушка. Διτικός — западный.

Γρινιάρис, ο — ворчливый, ворчун, хныкающий. Διχημάζω — пробовать, испытывать.

Δορεάν — бесплатно, даром.

Δόρο, το — подарок.

Δρεπάνι, το — серп.

Δροσιά, ι — роса, прохлада.

Δυλοπρέπια, ι — подобострастие, подхалимство, раболепие.

Δ

Δάσος, το — лес.

Δεκανίχι, το — костыль.

Δεν χάνι — нельзя.

Δεν πирάζи! — ничего!

Δεντροстиχία, ι — аллея.

Δεφтерόлефто, το — секунда.

Δέχουμε — принимать, соглашаться.

Διαβεβέοσι, ι — уверение, заверение.

Διαδοχικά — попеременно, поочередно.

Διαλέγο — отбирать, выбирать, перебирать.

Διαπεραστικά — пронзительно.

Διασκεδάζω — развлекать, развлекаться, гулять.

Διάστημα, το — протяжение, промежуток, время.

Διαταγή, ι — приказ, приказание.

Διατιρό — сохранять, хранить, беречь.

Διάφανος — прозрачный.

Διάφορος — разный.

Διευθιντής, ο — управляющий, заведующий.

Ε

Εχδιχόμε — мстить, расправляться.

Εκκαρτιόμε — зависеть.

Εκκερετικός — исключительный.

Εκζετάζω, εκζεταστικός — осматривать, проверять, обсуждать, рассматривать, испытывать; испытующий.

Εκσόν — кроме.

Εκσωτερικό, το — ¹⁾ внешний вид, наружность, внешность, ²⁾ заграница.

Εκφράζω, εκφρασι, ι, εκφραστικός — выражать; выражение; выразительный.

Ελαστικός — упругий, эластичный.

Ελπίζω, ελπίδα, ι — надеяться; надежда.

Ερπιστοςίни, ι — доверие.

Εμπόδιο, το — препятствие.

Εμφάνισι, ι — появление, выступление.

Ενδιαφέρο, το — интерес.

Ενέργια, ι — действие, энергия.

Ενίγμα, το, ενίγματικός — загадка; загадочный.

Ενυαθιδρίο — устанавливать, водворять.

Εὐχάρι — отчасти.
 Εὐοίτε — разумеется.
 Εὐόσο — пока.
 'Εὐετυχτο, το — психикт.
 Εὐτίπονη, εὐτίποσι, — запечатле-
 ваться; впечатление.
 Εὐχίρισι, — хирургич. операция.
 Εὐνια — вечно.
 Επαναλαβένο — повторять.
 Επιδί — так как, оттого что, в виду
 того, что.
 Επιθυμό, επιθυμία, — желать; желание.
 Επιδί, — влияние.
 Επίςις — также, тоже.
 Επισκεψι, — визит, посещение.
 Επιστάτης, ο — управитель, надзира-
 тель.
 Επιστέγαζμα, το — навес.
 'Επιτα — потом.
 Επιτέλος — наконец.
 Επιτρέπο разрешать, позволять, до-
 пускать.
 Επιχίρισι, — предприятие, операция.
 Εποφελιόμε — воспользоваться.
 'Εργο, το сочинение, произведение,
 дело, работа.
 Ερηιά, ι, έριμος — пустота; пустой.
 Ερηότοπος, ο — пустырь.
 Ερείπια, τα — развалины, руины.
 Εσωτερικό, το — внутренность, внутрен-
 ность.
 Εστάνωρε, έστιμα, το — чувствовать;
 чувство.
 Ετία, ι причина.
 'Εφθιμος — веселый.
 Εφχάριστος — приятный.
 Εχράλοτος, ο — пленный, пленник.
 Εχτιρό — ценить, дорожить, уважать,
 оценивать.

Z

Ζαλίσο — морочить, приставать, оду-
 рять, вызывать головокружение.
 Ζητιάνος, ο, — нищий.
 Ζογραφίζο, ζογραφία, — рисовать; ри-
 сунок, картина.

Ζοιρός, ζοιράδα, — живой, резвый,
 оживленный; живость, резвость.
 Ζοντάνα, — оживление.
 Ζοογόρος — живительный, животворный,
 оживляющий.

Θ

Θάρος, το — смелость, храбрость.
 Θερίо, το — зверь.
 Θερμός — горичный.
 Θέσι, — место, положение, тезис.
 Θίγο — затрагивать, задевать, прика-
 саться.
 Θιμίσο — напоминать.
 Θιμωμένος — сердитый.
 Θιμώре — помнить.
 Θисиζο — жертвовать.
 Θλίпси, — горе, печаль, скорбь.
 Θοριбό, θοριбος, ο, θοριбόδixος — шуметь,
 возиться; шум, возня, сумятица;
 шумный.
 Θρόζμα, το — шорох.

I

Iγρός — сырой, влажный.
 Iδιέτερος — особый, особенный, специ-
 альный.
 'Iδιος — одинаковый, тот-же самый,
 он сам.
 Iδιοχτίсις, ο — владелец, собственник.
 'Iδиси, — известие, весть.
 Iдрάργipos, ο — ртуть.
 Iλιχία, — возраст.
 Iλιχρίνια, — искренность, чистосерде-
 чие.
 Iλιόφοτος — солнечный.
 'Iρeros — смирный, смиренный, крот-
 кий, прирученный, ручной.
 'Iνε ζίτιρα αν — едва ли, вряд ли.
 Iπαχίο — повиноваться, слушаться.
 'Iπαρχи, — существование, бытие.
 Iπαρχο — существовать, быть.
 Iπαράςπισι, — защита.
 Iπi, étic, ο, iπiράτρια, — слуга, служи-
 тель; прислуга.
 Iπiрато — служить.

Ἰπόγειο, το — подземелье, подвал, погреб.

Ἰπόθεσι, ι — дело, гипотеза.

Ἰπόθιχαι — были сказаны.

Ἰπόχοφα — глухо.

Ἰποπτεύομε, ἰποπτος — подозревать; подозрительный, темный.

Ἰπόςχομα, ἰπόςχεσι, ι — обещать; обещание.

Ἰποτάζομε — подчиняться, покоряться.

Ἰποτικός — рыцарский.

Ἰποφέρω — переносить, страдать.

Ἰρινόφιλα — миролюбиво.

Ἰσιχάζω, ἰσιχία, ι, ἰσιχος — отдыхать, покоиться, успокаиваться, успокаивать; спокойствие, тишина; тихий, спокойный.

Ἰφαζόμενος — затканный.

Ἰχναε σχηματίζει — создали, составили, было создано, было составлено.

Ἰχνος, το — след.

Κ

Καβάκι, το — тополь.

Καθἰσιχάζω — успокаивать.

Καθολικός — католик.

Καθόλου — совсем не, вовсе не, ничуть, нисколько, никак, совершенно.

Καθρεφτόδικος — зеркальный.

Κακότιχος — злополучный, злосчастный.

Καλαμιά, ι — камыш, тростник.

Καλιβίτσα, ι — избушка, хатка.

Καλοδέχομε — принимать хорошо, радушно.

Καλόχαρδα — радушно.

Κάμαρα, ι — комната.

Καμαριέρα, ι — горничная.

Καρόματα, τα — проделки.

Κάμπος, ο, καρπίσιος — поле полевой.

Κανάτι, το — ставень.

Κανόνας, ο — правило.

Καπέλο, το — шапка, шляпа.

Κάποιος — кто-то, какой-то.

Κάπως — как-то, что-то, как-нибудь.

Κάποτε(ς) — иногда, когда-то.

Κάπου — где-то, куда-то, где-нибудь, кое-где, около (приблизительно).

Κάπο-κάπο — иногда, порой.

Καρέκλα, ι — стул.

Καρελίτσα, ι — гробик.

Καστανός — каштановый, шатен.

Καταγογί, ι — происхождение.

Καταδικάζω — осуждать, приговаривать.

Καταθλιπτικός — подавляющий, гнетущий.

Κατά μέρος — в сторону.

Καταρυσκαμένος — совершенно промокший.

Κατάντις — пришел к, был доведен до, стал.

Καταπιάνομε — заняться, взяться за что-либо.

Καταπιεστίς, ο — угнетатель, притеснитель.

Καταπονετικός — томительный.

Κατάστασι, ι — положение, состояние.

Κατάστημα, το — магазин.

Καταφέρω — добиваться, достигать, справиться, приводить, принуждать к.

Καταφύγιο, το — убежище.

Κατηγορηματικός — категорический.

Κατιχὸ, κατιχία, ι, κάτιχος, ο — проживать, жить; жилище, квартира; житель, обитатель.

Κατιφορικός — наклонный, покатый, отлогий.

Κατόγι, το — подвал, подполье, подземелье.

Κατόπι — за, затем, вслед.

Κατορθόνο — достигать, добиваться.

Κατόφλι, το — порог.

Κατσαδα, ι — упрек, укор, брань.

Κατωφίαιχος — мрачный, угрюмый, хмурый.

Κερκίδα, ι — осина.

Κιρατίζω — колыхаться, развеиваться, реять.

Κιρίλιο, το — святилище.

Κιμύο — охотиться, гнаться за, травить.

Κίνισι, ι — движение.

Κινός — общий, общественный.

Κιόλγς — же, даже, уже.

Κίπος, ο — сад.

Κίριος — господин.

- Κίριος — главным образом, преимущественно.
 Κίτρινω — желтеть.
 Κλαβανί, ι — люк.
 Κλιδί, το — ключ.
 Κλιματσίδα, ι — колокольчик (раст.).
 Κλοθογυρίζο — возиться кругом, ходить кругом, кружиться.
 Κλόςα, ι — наседка.
 Κόχαλο, το, κοχαλιάρικος — кость; костлявый.
 Κόλπα, τα — ухищрения, приемы.
 Κόμισ, ο — граф.
 Κόπος, ο — труд.
 Κόρδα, ι — струна.
 Κορδέλα, ι — лента.
 Κοριδαλός, ο — жаворонок.
 Κορνιζαριζμένος — обрамленный.
 Κορόνο — выпихивать.
 Κοστιζο — стоять.
 Κότα, ι, κοτοπούλι, το — курица; цыпленок.
 Κρατό, κρατιόμε — держать, удерживать; держаться, удерживаться.
 Κρεβατοχάμαρα, ι — спальня.
 Κρίβο, κρίβωμε — прятать, скрывать; прятаться, скрываться.
 Κρίσιμος — критический, решительный.
 Κσαχολουθό — продолжать.
 Κσανά — снова, опять.
 Κσανθοκοκκινόπος — рыжеватый.
 Κξανθός — блондин, белокурый.
 Κσαπλόνωμε — лежать, ложиться, растягиваться, расстилаться.
 Κσαφνικά — вдруг, внезапно.
 Κσεγλιστρό — выскользнуть, ускользнуть, улизнуть, вырываться из.
 Κσεδοντιάρис, ο — беззубый.
 Κσελάθαρα — ясно, четко.
 Κσεκινό — двинуться, отправляться.
 Κσεχολύο — отклеивать, отпаять, расклеивать, отклеиваться, расклеиваться.
 Κσεχотиάρис, ο — престарелый.
 Κσένιαστος — беззаботный.
 Κσепαζμένος — разорившийся.
 Κσепατιόμε — выскакивать, торчать.
- Κσεσπάνο — вспыхивать, разразиться, разорваться.
 Κσεσπρόχνο — отталкивать, выталкивать.
 Κσετριπόνο — ¹⁾ высовываться, ²⁾ выдергивать наметку (нитку).
 Κσεφονίζο — голосить, вопить, вскрикивать.
 Κσεφονιτό, το — вопль, крик.
 Κσεχίνωμε — выливаться, хлынуть.
 Κσεχυνό — забывать.
 Κσεχώρα — врозь, порознь, отдельно.
 Κσιγό — объяснять, разъяснять.
 Κσιπνό — просыпаться.
 Κсорκίζο — заклинять.
 Κυθεντιάζο, κυβέντα, ι — разговаривать, беседовать; разговор, беседа.
 Κυδόνι, το — звонок, колокольчик.
 Κυкуβάγια, ι — сыч, сова.
 Κυλурό, ι — калачница.
 Κυρוליά, ι — кучка.
 Κύνια, ι — люлька, качалка, качели.
 Κυνίωμε — кататься, раскачиваться, колебаться, шататься, податься.
 Κυράγιο, το — бодрость, смелость, дух.
 Κυρελιαζμένος — в лохмотьях, лохматый.
 Κυφέτο, το — конфета.

Λ

- Λαθέβο — ошибаться.
 Λάχος, ο — яма.
 Λάμπο — блестеть, сиять.
 Λαμπρός — блестящий, славный.
 Λάρινχας, ο — горло.
 Λαχανιάζο — пыхтеть, запыхаться.
 Λερός, ο — шея.
 Λεπτός — тонкий.
 Λέρα, ι, λερομένος — грязь; грязный, загрязненный.
 Λεφτεριά, ι, λεφτερός — свобода; свободный.
 Λεφτό, το — минута.
 Λιβαδίσιος — луговой.
 Λιγυρά — запонка.
 Λιγύδια, τα — лапшества.
 Λιχάχι, το — волчонок.

Λιγόνι, το — лен.

Λιώνω — плавить, расплавлять, топить, таять, растворяться, чахнуть, хиреть, истлевать.

Λιπή, ι, λιπύρε — печаль, горе, жалость, сожаление, досада; печалиться, горевать, жалеть, сожалеть.

Λιπιτέρος — жалобный, скорбный, заунывный.

Λιπόν — ну, ну что, же, итак, значит, следовательно.

Λοξός — косой, косвенный.

Λολύδι, το — цветок.

Μ

Μαβίς — синий.

Μάγος, ο — колдун.

Μαδόν — драть, выщипывать, выдергивать.

Μάζα, ι — масса.

Μαζέβο — собирать.

Μαζί — вместе, сообща.

Μάλιστα — даже, да.

Μαλόνο, μάλομα, το — 1) бранить, 2) браниться, ссориться; раздор, распря, ссора, спор.

Μανύλα, ι — матушка.

Μεγαλόπρεπος — величественный, великодушный, роскошный.

Μεγαλόπυγος — великодушный.

Μελανάδα, ι — синева.

Με μιας — сразу, разом.

Μενεξεδένιος — лиловый.

Μερόνυχτο, το — сутки.

Μέρος, το — часть, участие, сторона, место.

Μεταδίνω — передавать.

Μεταχίριζω — употреблять, использовать, возмущать.

Με τι σιρά — подряд.

Μέτωπο, το — 1) лоб, 2) фронт.

Ματριάζω — умерять.

Μικροκάλλος, ο — мелкий служащий.

Μίλος, ο, μίλονας, ο — мельница; мельник.

Μύνη, το — мускула.

Μίλος — разва.

Μυστήριο, το, μυστηριόδυνας — тайна; таинственный.

Μνήμα, το — могила.

Μόλις — едва, как только, еле, чуть.

Μολούτο — все же.

Μορφή, ι — образ, фигура, форма.

Μπόγος, ο — узелок.

Μπρόμιτα — ниц, лицом вниз.

Μπουέλο, το — ведро.

Μπούφος, ο — филин (птица).

Μορίτσα, ι — рожица, мордочка.

N

Ναός, ο — храм.

Νεαρός — 1) молодой, юный.

Νεκροταφίο, το — кладбище.

Νέο, το — новость.

Νέος — 1) молодой, юный, 2) новый.

Νερόφραγμα, το — плотина, шлюз.

Νεροχίτις, ο — водоспуск, водосток.

Νιόθο — чувствовать.

Νισί, το — остров.

Νίστα, ι — дремота, сонливость.

Νηρεΐς — пошел вон! пошел прочь!

Νηρεμός, ο — обрыв, пропасть.

Νηρεότοπος, ο — обрыв, обвал.

Νηρίος — серый.

Νότιος — южный.

Νταντά, ι — ияня.

Ντζάκι, το — очаг, камин.

O

Οκσιδέρχια, ι — проникаемость, острое зрение.

Ολόγυρα — вокруг, кругом.

Ολοένα — все одно, то и дело, все время.

Ολότλα — совсем, совершенно, вполне.

Ομιχλιάζω — затуманенный.

Ομιχλόδυνας — туманный.

Όμος, ο — плечо.

Όμως — но, однако.

Ομπρέλα, ι — зонт.

Όπει, ι — вид, цвет лица.

Όργι, ι — гнев.

Ὄρεσι, ι — аппетит, охота.
 Ὄρεος — прекрасный.
 Ὀρκίζομε — клясться, присягать.
 Ὀρμί, ι, ὀρμικός — порыв, напор, стремительность; порывистый, напористый, стремительный.
 Ὅτ' ὅσο — однако, все же.
 Ὄφελος, το — польза, выгода.

П

Πάω — переставать, прекращать, устраниать от должности.
 Παῖδα, ι — ловушка, капкан.
 Παλιόγερος, ο — дряхлый старик.
 Παλιολαδικό, το — старый сплетник.
 Παλιοςχύπιδα, τι — старый мусор.
 Πανηγυρικός — торжественный.
 Πάνχα, ι, πανχίτσα, ι — скамья, скамейка, лавка; сламеечка, лавочка.
 Πάντα, ι — сторона.
 Παντελόνι, το παντελονάκι, το — брюки, штаны; штанишки.
 Παραδέχομε — признавать, соглашаться.
 Παραδίνομε — отдаваться, предаваться, сдаваться.
 Παράδοσι, ι, - 1) предание, традиция, 2) сдача, передача, 3) класс коммента.
 Παρακίνησι, ι — побуждение, подстрекательство.
 Παρακολούθω — следить, наблюдать за, следовать за.
 Παράξενος — странный.
 Παρακούω — ослушиваться.
 Παραμελημένος — брошенный, заброшенный.
 Παραμερίζω — отстранять, отодвигать.
 Παραμύθι, το — сказка.
 Παραμυτικό, το — бред.
 Παραμορφώνω — искажать, изуродовать.
 Παραγγελία, ι — заказ, поручение.
 Παραπέρα — дальше, в дальнейшем.
 Παραпетарένος — заброшенный.
 Παρατόξαλο, το — закоулок.
 Παραστήτες, ι — косяк (двери окна).
 Παρατίρω — замечать, примечать, наблюдать.

Παρατό — оставлять, покидать, бросать, отказываться от.
 Παράφορος — задорный, порывистый, неистовый.
 Παρέα, ι — компания, общество (группа товарищей).
 Παρακλίσι, το — часовня.
 Παρ' ὅλο πο — несмотря, невзирая.
 Παρουσιάζομε, παρουσία, ι — появляться, являться, представляться; присутствие, явка.
 Παρχαλιά, ι — сирень.
 Πεδорέλι, το — мальчишка.
 Πεδιάδα, ι — равнина.
 Πεζοδρόμιо, το троуар.
 Πένεμα, το — похвала.
 Περάτις, ο — шлагбаум.
 Περβίξι, το рама (оконная).
 Περιέργισ, ι — любопытство.
 Περιμένο — ожидать, ждать.
 Περιορίζω — ограничивать.
 Περίπατος, ο — прогулка.
 Περιπίσι, ι — ухаживание, заботливость, обхождение.
 Περίπτосι, ι — случай.
 Περιστατικό, το — случай, обстоятельство.
 Περιφранος — гордый.
 Περιφρονό — презирать, пренебрегать.
 Περιχора, та — окрестности.
 Перпхтисιά, ι — походка.
 Пέταλο, το — 1) лепесток, 2) подкова.
 Πεγυίδι, το — игра, игрушка.
 Πιδό — прыгать, скакать.
 Πιζматόδικх — упорно, упрямо.
 Πιζрένος — убежденный.
 Πιθικός — обезьяний.
 Πιθό, πίθове (θα πιστό) — убеждать, уговаривать; убеждаться (убедиться).
 Πιχλός — густой, плотный.
 Πίργος, ο, πίργарος, ο — замок, башня; замчище.
 Πλάζμα, το — создание, творение.
 Πλαгиός — боковой, смежный.
 Πλακόνω — давить, наступать, покрывать.
 Πλeкóда, ι — — коса (волося).

Πλίο — плыть, плавать.
 Πλῖθος, το — толпа, сборище, множе-
 ство.
 Πλίκαι, ι — скука, тяготеение.
 Πλῆριζμα, το — наводнение, разлив,
 прилив.
 Подοβολιτό, το — топот.
 Πολιθρονα, ι — кресло.
 Πονηρία, ι — хитрость, лукавство.
 Πότε-пότε — время от времени, порой,
 иногда.
 Ποτέ(ς) — никогда.
 Πραγματικῇ — действительно, в самом
 деле, реально.
 Πριν — прежде, раньше, до, перед.
 Προσπαντό (προϊπαντό) — встречать;
 ити встречать.
 Пробάλο — выступать, выдвигать, вы-
 совывать, показывать, показываться.
 Προβιμία, ι. πρόβιμα — готовность, охот-
 та; с готовностью, охотно.
 Πρόιν — бывший.
 Προκαλῶ — вызывать.
 Προοριζμένος — предназначенный.
 Πρόποδες, ι — подножие (горы).
 Προπολύ — давно.
 Προς — к, по направлению к.
 Προσεχτικῇ — внимательно, осторожно.
 Προσθέτο (πρόσθεσε) — прибавлять, до-
 бавлять (прибавил, добавил).
 Προσκέφαλο, το — подушка.
 Προσρινῇ, το — временно.
 Προσπαθῶ — стараться.
 Προστάζω — повелевать, приказывать.
 Προστατέβο — покровительствовать, за-
 щитать, заступаться.
 Противός — прежний.
 Προτίτερα — прежде, раньше, до, пе-
 ред.
 Προφτένο — успевать, догонять, дости-
 гать.
 Πειθρίζω, πείθισ, ο — шептать: шопот,
 шептание.
 Πειχλιός — душевный.
 Πειχρός — холодный.
 Πόπολα, τα — пух.

Р

Ράχι, ι — спина.
 Ριπσοκιντίνεμα, το — риса.
 Ριχένο — мелеть (о воде).
 Ρίχνο, ρίχνομα — бросать, кидать; бро-
 саться, кидаться.
 Ροφό — поглощать, глотать, всасывать.

Σ

Σαγόνι, το — челюсть.
 Σάρκος — будто, словно, будто бы.
 Σαράφι, ο — меняла.
 Σαρόνο — мести, подметать.
 Σαφάριζος — шамкающий.
 Σεβόμε — уважать, чтить.
 Σε λίγο — вскоре.
 Σεμνός — скромный, степенный, серьез-
 ный.
 Σερβανί, το — чердак.
 Σερπετός, ο — сорванец, проказник,
 шалун, резвый.
 Σιγαλιά, ι — тишина.
 Σιγανά (σιγά) — тихо, потихоньку.
 Σιδεράς — кузнец.
 Σιζιτό — спорить, обсуждать, дебаты-
 ровать, дискутировать.
 Σιλογίζόμε — размышлять, рассуждать,
 мыслить, думать, обдумывать.
 Σιμκσία, ι, σιμένο — значение; означать,
 значить.
 Σιδά, ι — берега.
 Σιμόно — приближаться.
 Σιρорφόνуме — применяться, приспо-
 собляться.
 Σιρπάθια, ι — сочувствие, симпатия.
 Σι(μ)φωνα με — согласно, соответствен-
 но, сообразно.
 Σινάμα — причем, притом.
 Σιναντό, σινάντισι, ι — встречать; встреча.
 Σινέστιμα, το — чувство.
 Σινέστισι, ι — сознание.
 Σινθίζω, σινίθιο, το (σινίθια, ι) — привы-
 кать, свыкаться, приучать, приу-
 чаться; обычай, обыкновение, при-
 вычка.
 Σινίθος — обычно, обыкновенно.

Συγγενής — родственник, родной.

Συγκρατημένος — сдержанный.

Συγκρίνω — сравнивать.

Συνοδipόρος, ο — спутник.

Συνομιλίτις, ο — собеседник.

Σοπιλός — молчаливый.

Συχνά — часто.

Συχαλόνω — 1) задевать, прицеплять, уцеплять, уцепляться, 2) карабкаться, взбираться.

Συχαρφαλόνω — карабкаться, лазить, взбираться.

Σχεδόν — почти.

Σχέσις, ι — отношение, сношение, связь.

Σχεφτομαι, σχέσις, ι, σχεφτικός — думать, мыслить; дума, мысль; задумчивый.

Σχιζμάδα, ι — прореха.

Σχήμα, το — форма, образ, фигура, схема.

Σχιάζω, σχιά, ι — покрывать тенью; тень.

Σκηνή, ι — сцена.

Σκιοφωτο, το — сумрак.

Σκληρός — жесткий, ожесточенный, твердый.

Σκόνι, ι — пыль, порошок.

Σκοπός, ο — 1) цель, 2) часовой.

Σκούρος — темный (о красках).

Σοβαρότητα, ι, σοβαρός — важность, серьезность, солидность; важный, серьезный, солидный.

Σοβικά, τα — внутренности, путо.

Σπασμοδικός — судорожный.

Σπάνια — редко.

Σπαρτά, τα — посевы.

Σπρόγχο — толкать.

Σπυρίτι, το (спυρίτις, ο) — воробей.

Σταθερός — твердый, устойчивый, постоянный.

Σταλαγματιά, ι — капля.

Σταματώ — останавливать, останавливаться, затихать.

Σταδία του χορόν, τα — хоры.

Σταγάζω, στάγι, ι — покрывать, давать кровлю; кровля, крыша, кров.

Στεγόνω — укреплять, закреплять, упрочивать.

Στεφάνι, το — 1) венок, венец, 2) обруч.

Στιγμή, ι — миг, момент.

Στίθος, το — грудь.

Στίνο — ставить, воздвигать, воздвигать.

Στιρίζω — опираться.

Στολίζω, στολίδι, το, στολισμένος — украшать, парить; украшение; украшенный, нарядный.

Στρατιότης, ο — солдат, армеец.

Στρατολογό — вербовать.

Στρατόνα, ι — казарма.

Στρώμα, το — 1) слой, прослойка, пласт, 2) матрац, постель.

Συβάς, ο — штукатурка.

Συλαττέρω — шататься, слоняться.

Σφραγίδα, ι — печать.

Т

Ταξιδιωτικός — путешественный, заезжий.

Ταχόνι, το — каблук.

Ταπεινότατα — покорнейше.

Ταράζω — волновать, тревожить, беспокоить, приводить в расстройство.

Τα περιάζω — сговариваться, сжиться, спеться, свыкаться, примириться.

Τάφος, ο — могила, гробница.

Ταυτόχρονα — одновременно.

Τάχα(τες) — будто бы, якобы.

Τελευταίος — последний.

Τελιотικά — окончательно.

Τέλος, το — конец.

Τέρας, το — чудовище.

Τεράστιος — огромный.

Τέχνη, ι, τεχνιτός — ремесло, дело, умение, искусство, мастерство; искусственный.

Τεχνητή λίμνη, ι — искусственное озеро, пруд.

Τί έχι να хάνι; — чтож такое? что же?

Τιμωρό — наказывать, карать.

Τιποτέμος — ничтожный, пустячный, жалкий.

Τί σε νιάζει; — какое твое дело?

Τιφλότειχος — поделеповатый.

Τιγένο — встречать, случаться, бывать.

Τίχος, ο — стена.

Το δίχως αλλο — непременно, обязательно.

Τελμό — осмеливаться.

Τετμασε — убежал, удрал.

Τραβοχοπό — теревить.

Τρεπολιάζο — дрогнуть, дрожать, вздрагивать.

Τρέφωμε — питаться, кормиться.

Τριανταφιλένιος — рововый.

Τριγυρίζο — ходить вокруг, вертеться, окружать.

Τριχλίζο — идти нетвердо, шататься.

Τρικόνο — ¹ забиться, проникать, пробираться, ² наметывать (нитку).

Τριφίλι, το — кашка (растение).

Τρομερός — грозный, ужасный, страшный.

Τρόπος, ο — ¹ способ, образ, прием, ² поведение, ³ достаток.

Τροχός, ο — колесо.

Τσακίμα, το — ¹ разбитие, разлом, ² жеманство, ломание, кривляние, ³ перелив (голоса), ⁴ сборка, складка.

Τσακίμι, το — сорванец, проказник.

Τσόζο, τσουχтерός — щемить; щемящий, острый.

Τσουχάλι, το — горшок.

Τόβλο, το — кирпич.

Τοπέ, το — вид (преимущ. дерзкий, важный).

Το σκινιό хе το παλοхиό — отпетый разбойник, сорви-голова.

Ф

Φαντάζο — быть ваметным, привлекать внимание, бросаться в глаза, блистать.

Φαντάζωμε — представлять себе, воображать, мнить.

Φαρδιά — широко.

Φарφурένιος — фаянсовый.

Φερόμενο, το — явление, феномен.

Φιλάχο — ¹ охранять, оберегать, оберегать, ² ожидать.

Φιλαχί, ι — тюрьма.

Φιλία, ι, φιλιγάδα, ι — дружба; подруга.

Φιλοχάγνια, ι — гостеприимство.

Φίμι, ι — слух, молва, слава.

Φίσι, ι — природа.

Φλέβα, ι — жила.

Φλιαρό — болтать.

Φολέβο — гнездиться, ютиться.

Φοναχλάδικος — крикливый.

Φραγμός, ο — преграда, изгородь.

Φραντζόλα, ι — булка.

Φράχτις, ο — изгородь, забор, ограда.

Φρεσκάδα, ι, φρέσχος — свежесть; свежий.

Φρίχι, ι, φрикòδικος, φριχτός — ужас; ужасающий; ужасный.

Φροντίζο — заботиться.

Φτάνο — ¹ доходить до ч-л., добираться, прибывать, достигать, догонять, ² быть достаточным.

Φτέο — быть виновным.

Φτερυγίζο — порхать.

Φτινόπορο, το, φτινοπορινός — осень; осенний.

Φτώχια, ι — бедность, нищета.

Х

Χαιδέβο — ласкать, гладить.

Χαλάζι, το — град.

Χαμόδεντρο, το — куст.

Χαραμάδα, ι — щель.

Χαραχτιριστικά, τα — черты, приметы.

Χαριεντίζο — забавлять, радовать.

Χαρτονόμιζμα, το — денежный знак, банкнота, бумажные деньги.

Χαχανιτό, το — гоготанье, хохот.

Χερετό — кланяться, приветствовать.

Χίμαρος, ο — поток.

Χίνωμε — ¹ вливаться, разливаться, впадать, ² бросаться.

Χιρότερος — худший.

Χλωμός — бледный.

Χρiάφι, το (χρiός, ο, ράλαμα, το) — золото.

Χριμέβο — быть полезным, служить чему-либо.

Χρίσμος — полезный.

Χρiόνο, χρiομένο — золотить; золотистый, золоченый.

Χρόμα το, χροματίζετο — цвет, крас-
ка; раскрашенный, окрашенный.
Χτίπιτος — яркий, бьющий в глаза.

Χτίπος, ο — стук, биеие.
Χτίριο, το — здание, строение, построй-
ка.

У. 1985.
Акт № 38
Вклад. л.

ТІМІ—60К.
ЦЕНА—60К.

691

D 8
990₂

